N. Veenstra,
857 Prospect Ave., N.J.
Grand Rapids, Mich.
2914 Burghst North Pk

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to R. SCHAAFSMA 524 Henry Ave., S. E. Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff, Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos

Associate Editors— Rev. A. Cammenga, Rev P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev J. Vander Breggen, Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to REV. H. HOEKSEMA 1139 Franklin Street, S. E., Grand Rapids, Mich.

Vol. XIV, No. 3 Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich. NOVEMBER 1, 1937 Subscription Price, $2.00

MEDITATIE

Gods Vredewoord Hooren

Ik zal hooren, wat God, de Heere, spreken zal; want Hij zal tot Zijn volk en tot Zijne gunstgenooten van vrede spreken; maar dat zij niet weder tot dwaasheid keeren.

Ps. 85:9.

Wonderlijk, machtig vredewoord!

Want, zoo staat het er letterlijk, God zal vrede spreken tot Zijn volk en tot Zijne gunstgenooten!

En Hij spreekt en het is er; Zijn Woord doet alles, wat Hij wil, al Zijn welbehagen komt door Zijn Woord tot stand.

Hij spreekt niet slechts *van* vrede, met Zijn volk *daarover* sprekend, hen in het mysterie van den vrede onderwijzend, hun den weg des vredes openbarend en bekend makend; nog veel minder biedt Hij vrede aan, het overlatend aan des menschen keuze of er vrede tot stand zal komen; Hij sluit geen vrede en maakt geen vredesverdrag; Hij *maakt* vrede, *schept* vrede, *spreekt* vrede, roept den vrede, die niet is, alsof hij is. . . .

Hij, de God des vredes!

Vrede toch is een Goddelijke betrekking, de betrekking van eeuwige en oneindig volmaakte harmonie, zoowel als het bewustzijn en genieten dier harmonie. De eeuwige God is in Wezen één en in Personen drie. Er is in den Allerhoogste eenheid van verstand en wil, eenheid van Goddelijk leven en streven, volmaakte eenheid van alle Goddelijke deugden. En in die aanbiddelijke Goddelijke eenheid leven en streven, denken en willen, kennen en lieven Vader, Zoon en Geest elkander in eeuwigen vrede der verbondsvriendschap en zijn Zij Zichzelven, met volmaakte genieting, van die vredesbetrekking eeuwiglijk bewust. Nooit is er in God botsing of wrijving, nergens is er disharmonie of scheiding. In volkomene genieting van volmaakte overeenstemming met elkander kennen en minnen de drie Personen der Heilige Drievuldigheid elkander. God is en God kent Zichzelven als den God des vredes!

Zijns is het eeuwig Verbond des vredes!

En Hij spreekt vrede tot ons!

Een afspiegeling van diezelfde betrekking van harmonie, van die verbondsbetrekking, die eeuwiglijk in God is, wil Hij en schept Hij tusschen Zich en ons en Hij spreekt dien vrede tot Zijn volk en tot Zijne gunstgenooten, zoodat zij Hem kennen en minnen, Hem willen en begeeren, Hem zoeken en met hun gansche hart liefhebben, en leven in het zalige bewustzijn, dat God vóór hen is, dat Zijn oordeel over hen een oordeel des vredes is, dat Hij hen kent en mint en Zijn vriendelijk aanschijn over hen doet lichten in eeuwigen Goddelijken vrede. Want alleen het zalige bewustzijn, dat God oordeelt, dat wij in harmonie, in volkomene overeenstemming zijn met Hem, is vrede des harten.

God zal vrede spreken!

Vrede spreekt Hij eeuwiglijk. Want Hij, de God des vredes, heeft eeuwiglijk gewild om het Verbond Zijns vredes te openbaren en Zichzelven te verheerlijken in een volk, dat Zijn leven zou leven, Zijn Verbond zou kennen, Zijn gunst zou smaken en eeuwiglijk kennen en belijden, dat de Heere goed is, dat in creatuurlijken zin in Zijn Goddelijke familieleven zou deelen en in Zijn tabernakel zou verkeeren. En dat volk des Verbonds heeft Hij eeuwiglijk gekend, en ziet Hij eeuwiglijk in die volmaakte harmonie des vredes met Zichzelven, die van Zijn eigen Verbondsleven eene afspiegeling is. Want die Hij tevoren gekend heeft, deze heeft Hij ook tevoren verordineerd den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zij onder vele broederen; en die Hij tevoren verordineerd heeft, deze heeft Hij ook geroepen en verheerlijkt. Daarom spreekt de onveranderlijke God des Verbonds eeuwiglijk tot Zijn volk en tot Zijne gunstgenooten vrede. . . .

Vrede spreekt Hij tot hen in den tijd!

Vrede, o, wonderlijk vredewoord Gods, toen, wat ons betrof alles verstoring en gramschap was, toen wij

nog vijanden waren en met heel ons geslacht dood lagen in de misdaden, toen wij gelijk ook de anderen kinderen des toorns waren. Toen sprak God in den tijd, tot roem en prijs Zijner genade, Zijn eeuwig vredewoord! Hij sprak het, en het Woord werd vleesch en tabernakelde onder ons en bij ons, en de engelen vertolkten dat Woord Gods in Bethlehem en zongen van vrede op aarde! Hij sprak het en het vleeschgeworden Woord ging staan op de plaats des oordeels, waar het gericht voltrokken zou worden, om onze zonden en den last des toorns Gods te dragen en weg te dragen, om vrede te maken. Hij sprak het, en Christus stond op uit de dooden, God van den hemel getuigenis gevende, dat het wel waarlijk volbracht was, en dat wij in eeuwige vredesbetrekking tot Hem staan in den Geliefde. Hij sprak het en het vleeschgeworden Woord keert Zich tot den Vader, wordt opgenomen in de hoogste hemelen, ontvangt de belofte des Heiligen Geestes, komt wonen in de Zijnen, vrede scheppende in hunne harten. En Hij legde het Woord des vredes in de harten der apostelen, deed het verkondigen, Zelf mede-getuigende: God was de wereld met Zichzelven verzoenende in Christus; weest met God verzoend! . . .

En nog altijd spreekt Hij vrede.

Vrede in en door de Schriften; vrede door de bediening van het Woord des vredes; vrede door den Geest, Dien Hij ons gegeven heeft!

Hij spreekt vrede in het kruis en het bloed van Christus; vrede door Zijne opstanding uit de dooden; vrede tot zondaren, zoodat zij, die van nature midden in den dood liggen, de verzekering in hunne harten dragen, dat God hen oordeelt in harmonie met Zichzelven te zijn, dat Hij vóór hen is en in eeuwige gunst hen mint; vrede zoo, dat zij, die met gebalde vuist rebelleerden tegen den God des vredes, zich tot Hem keeren in liefde om te vragen: Heer, wat wilt gij, dat wij doen? . . . .

En straks laat Hij Zijn eeuwig vredewoord ten volle uitgaan!

Dan maakt Hij alle dingen nieuw!

Dan zal ook het schepsel vrijgemaakt worden van de dienstbaarheid der verderfelijkheid, om te deelen in de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods, de vrijheid des vredes!

Dan zal de wolf met het lam verkeeren en de luipaard bij den geitenbok nederliggen; en het kalf en de jonge leeuw en het mestvee tezamen, en een klein jonkske zal ze drijven. De koe en de beerin zullen tezamen weiden; hare jongen zullen tezamen nederliggen, en de leeuw zal stroo eten, gelijk de os. En een zoogkind zal zich vermaken over het hol van een adder, en een gespeend kind zal zijn hand uitsteken in den kuil van een basilisk.

Dan zal de tabernakel Gods bij de menschen zijn, eeuwiglijk!

Dan zal de aarde vol zijn van de kennis des Heeren, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken.

Vrede op aarde!

En vrede in den hemel!

Machtig vredewoord!

Ik zal hooren!

Ondoorgrondelijke genade!

Want God zal vrede spreken tot Zijn volk en tot Zijne gunstgenooten!

Niet allen hooren dat zalig vredewoord Gods. Duizenden bij duizenden zijn weggestorven en sterven nog altijd weg, zonder dat ze ook maar het geklank van dat vredewoord Gods gehoord hebben. En duizenden en nog eens duizenden hebben verkeerd en verkeeren nog onder het geklank van dat machtig Woord Gods, zonder dat ze het in hunne ziel opvangen en antwoorden op dat wonderlijk gebed Gods: laat u met Mij verzoenen!

Maar: ik zal hooren!

En waarom dan toch ik? Waarom dan valt mij die onderscheiding te beurt, dat ik mag zeggen, dat ik dat Woord des vredes van God hooren zal? Hoor ik dan dat geklank van het vredewoord Gods, zendt Hij het tot mij en niet tot anderen in Zijn eeuwig welbehagen, omdat ik, en niet een ander, in onderscheiding van dien ander, het mij heb waardig gemaakt om het blijde evangelie des vredes te hooren? En is het, omdat, wanneer dat evangelie-woord tot mij komt, ik, in onderscheiding van anderen, mij gewillig betoon, om dat Woord te ontvangen, dat het ingang vindt in mijn hart, dat ik het hoor als Woord Gods tot mij en dat de zalige genieting des vredes met God mijn deel wordt?

Dat zij verre! . . . .

Zoo moge het trotsche Pelagianisme spreken, zoo is het niet het getuigenis der Schrift, en zoo getuigt het hart van Gods verloste kind niet mee. Integendeel, wij allen zijn onwaardig; wij allen zijn onwillig; wij allen zijn van nature kinderen des toorns, vijanden Gods, dood door de zonden en misdaden. Onwaardig om het geklank te hooren; onwillig om het in onze harten op te nemen, ook als het tot ons komt. . . .

Maar God, Die rijk is in barmhartigheid. . . .

Hij spreekt en Ik hoor!

Ik hoor, omdat Hij spreekt!

En zoo spreekt Hij niet tot allen. En daarin ligt de oorzaak der onderscheiding. Niet in mij, maar in Hem alleen. Want Hij spreekt vrede tot Zijn volk en tot Zijne gunstgenooten. Ze zijn Zijn volk, omdat ze Zijne gunstgenooten zijn. En ze zijn Zijne gunstgenooten, omdat Hij hen eeuwiglijk als zoodanig souverein heeft gekend en in genade heeft aanschouwd. Tot hen spreekt Hij Zijn Woord eeuwiglijk, voor de grondlegging der wereld.; tot hen spreekt Hij het vredeswoord des kruises en der opstanding van Jezus Christus uit de dooden in de volheid des tijds; tot hen spreekt Hij door de apostelen en profeten; tot hen

spreekt Hij in de Schriften; tot hen spreekt Hij door den Geest, Dien Hij ons heeft gegeven.

En dan hooren zij!

En dan wordt er in hun hart gewrocht dat begeeren, dien honger en dien dorst naar het vredewoord Gods, dat zich uitspreekt in het woord van den dichter: ik zal hooren! Dan zoeken we het geklank van dat Woord. Dan willen we het altijd weer, dan begeeren we het steeds te hooren. Dan zoeken we de gemeenschap van dat volk tot hetwelk God vrede spreekt. Dan zingen we, juist omdat God tot Zijn volk vrede spreekt en omdat wij het vredewoord Gods begeeren te hooren:

> Hoe lieflijk, hoe vol heilgenot,
> O Heer, der legerscharen God,
> Zijn mij Uw huis en tempelzangen!
> Hoe branden mijn genegenheen,
> Om 's Heeren voorhof in te treen!
> Mijn ziel bezwijkt van sterk verlangen;
> Mijn hart roept uit tot God, die leeft,
> En aan mijn ziel het leven geeft.

En dan hooren we!

Dan hooren we niet maar met ons natuurlijk oor en verstaan we niet slechts met ons verstand, dat God vrede spreekt tot Zijn volk. Och, dat kan ten slotte ieder, die verkeert onder de verkondiging des evangelies. Dat mag mij onderwijzen, het raakt mij toch niet; dat mag mij doen toenemen in natuurlijke kennis van hetgeen God aan Zijn gunstgenooten doet, het geeft mij onder die gunstgenooten toch geen plaats; dat mag mij doen verstaan, wat vrede met God is, het schenkt mij toch den vrede des harten niet. . . .

Dan hoor ik als een buitenstaander!

Doch zoo is het niet de bedoeling van dichter, wanneer hij zegt: ik zal hooren, wat de Heere God spreken zal!

Hij wil geestelijk hooren!

En als we geestelijk hooren, dan is dat hooren gekenmerkt door twee dingen: ik hoor *Gods* Woord, en ik hoor dat Woord als *tot mij* gesproken!

Gods Woord hoor ik dan. Met minder kan het niet toe. Geen menschenwoord kan mij verzekeren, dat ik vrede heb met God. Die verzekering kan alleen rusten in een oordeel Gods. God alleen kan vrede spreken. Ik moet God hooren zeggen, dat het vrede is.

En dat Woord Gods hoor ik dan als gesproken tot mij. Zoolang als ik dat vredewoord Gods niet hoor als een woord tot mij en voor mij, sta ik buiten de genieting des vredes. Maar zoodra ik Gods Woord hoor als mij roepende en tot mij zich richtende, grijp ik dat Woord des vredes door het geloof en daalt de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, in mijn hart in.

Zoo is dan het geloof uit het gehoor.

En het gehoor uit het Woord Gods!

En de vrede uit het geloof, dat God in mijn hart wrocht en dat het Goddelijke Woord des vredes aangrijpt!

Ik zal hooren, wat de Heere God spreken zal!

Want Hij zal vrede spreken tot Zijn volk en tot Zijne gunstgenooten!

Wonderlijke genade!

Keer dan, o volk, niet tot dwaasheid weder!

Want God spreekt vrede tot Zijn volk en tot Zijne gunstgenooten, en gij moet hooren!

Hooren moet gij dat Woord, als het Woord des vredes van God tot u, niet maar zoo nu en dan, bij bijzondere gelegenheden, als ge opgaat met de gemeente naar Gods huis, om te hooren, wat God de Heere spreken zal; of als ge voor uzelven de Schriften opent, om dat Woord Gods te zoeken; of als ge u in de binnenkamer op de knieën voor het aangezicht uws Gods verootmoedigt om dat Woord van Hem op te vangen; doch steeds, geduriglijk, in huis en op straat, in de fabriek en op uw kantoor, in heel uwen levenswandel en al uwe dagen!

Hooren moet gij dat Woord geduriglijk, om ook geduriglijk, om steeds vrede te hebben en in de genieting des vredes te wandelen.

Maar hooren kunt gij dat Woord niet in den weg der dwaasheid!

Dwaasheid ('t oorspronkelijke woord kan ook vertrouwen en hoop beduiden) is dat gij uw vertrouwen op iets of iemand anders stelt dan op den levenden God in het aangezicht van Christus Jezus onzen Heere; dat ge vertrouwt op uzelven, op uwe werken, op uw eigen gerechtigheid, op uw vroomheid of godsdienst. Dwaasheid is, dat ge uw hoop hebt in de dingen, die gezien worden, dat ge in die hope naar de dingen der wereld streeft, de ijdelheden der zonde bemint, de begeerlijkheden der wereld zoekt, de lust des vleesches en de lust der oogen en de grootheid des levens dient. En daartegenover is de wijsheid, dat ge uw vertrouwen alleen stelt in Hem, Die Zijn woord des vredes spreekt tot Zijn volk en tot Zijne gunstgenooten door Christus Jezus, die gestorven is en opgewekt.

Keert ge u weer tot dwaasheid, ge derft het Woord des vredes!

En naarmate ge u tot dwaasheid keert, zal ook dat Woord verre van u zijn.

En o, zeg niet, dat ge eenmaal Gods Woord des vredes gehoord hebt, dat ge u toen eens en voor goed hebt afgewend van den weg der dwaasheid, om dien nimmermeer te zoeken en te betreden! Er is immers in ons slechts een klein beginsel. . . .

Hoor dan ook dit Woord: Keer niet weder tot dwaasheid!

Dan zult gij hooren het Woord Gods!

Vrede scheppend in uwe ziel!

H. H.

EDITORIALS

Living From Principle

Does it pay?

This question is a very familiar one. It is asked with a view to a possible course of action upon which must be determined; and the answer to that question is to determine the decision. If anything pays, in dollars and cents or in some other temporal, material way, we will devote ourselves to its accomplishment, if it does not pay we have no interest in it. And in this direct form or in some more indirect way one may often hear the question applied to various spheres of life and departments of activity, personal, social, economical and political. The determining question is not whether anything is true or right, whether it is in harmony with the Word and will of God, but merely whether it will yield some caral benefit. And gradually, if anything only pays, it also will be considered right, though it be principally wrong.

This attitude toward life, toward our walk in the midst of the world, is fundamentally wrong because it is carnal.

To be sure, in the true sense of the word, truth and righteousness do pay; there is in the keeping of God's precepts a great reward. But for this true reward the man that always asks whether anything does pay and allows his course of action to be determined by the answer to that question has no eye. His eye is carnal. And the desire after the things of the world, apart from God, motivates all he does.

Similar in character is the rather pragmatic question: does it work?

Also this question is freqently asked in order to furnish a basis for a certain action. Whether or not any proposed action or course of action is principally right or wrong, is in harmony with the will of God or contrary to it, is a question that is of minor importance, that may, at least, be eliminated from our deliberations as to what shall be done and in what direction we shall turn. Let us try it out anyway, whether it appears to be right or wrong! This is the slogan. If it works we have gained an advantage; if it fails, there is not much lost and we simply map out a different course.

It is the utility attitude.

They that assume this attitude to life are ready to forsake and sacrifice any principle for a program of their own, if it only "works".

It has this in common with the "does-it-pay-attitude" that, like it, it is carnal.

For, of course, it can never work to depart from the way of God's Word and precepts. That way is the sure way to destruction.

But in the mind and heart of him that asks this latter question this ultimate end of the way of man has no place. He seeks carnal things. The intent of his question is merely as to whether what he tries will work in a carnal, sinful, this-worldly way.

Yet, from the motive revealed in questions such as these the"world" lives, and the Christian often is deceived and follows the world in this regard.

It was really the motive behind the prohibition movement of still recent date in our country. One might oppose the movement for principal reasons, might urge that it does not belong to the domain of the "state" to prescribe what we shall eat and drink; might argue that sin is not in what a man eats and what he drinks, but in the heart. The answer was always; but it will surely pay! It will work! It will improve social and economic conditions! And at any rate, it is worth while trying. Let us see whether it will work!

In the same way of reasoning the laws of our country departed from the clear revelation of the will of God with respect to the marriage relation. True, the marriage-relation is inviolable. It is the union of one man and one woman exclusively for life. Only adultery may be ground for divorce according to the ordinance of God. But this principle does not work! There are to many conditions in which it works far better to let down the bars, to open the way for married couples that are "unequally matched" and "unhappily married" to shake off the marriage yoke that is become too heavy. And the result is that divorces are granted for almost every conceivable reason.

And it works. . . . to the sure destruction of the very foundation of society!

The same is true of many other movements, woman suffrage and emancipation, birth-control and the like.

But over against this the only correct stand of the Christian is: adhere to principle and never depart from it, regardless of the question whether it pays and works or not; rather trusting that this will surely work and always must pay!

Principles, real principles, not imaginations of our own heart, are eternal, inviolable verities, not determined by man, by society, by the state, by conditions or circumstances, but by the Most High God Himself.

They cannot be changed.

They cannot be violated or forsaken with impunity.

And they are fundamental.

The word "principle" really signifies beginning. It is a beginning, not in a merely temporal or local sense, not in the sense in which the dawn is the beginning of day or the first word is the beginning of a book; but in the causal sense. Just as an acorn is the beginning of the oak; or as the seed sown is the begin-

ning of the wheat harvest, or as the source on the snow-peaked mountain is the beginning of a river, so principles are "beginnings".

Thus there are principles of truth, basic truths, eternal verities, from which springs the whole system of truth with necessity, and to depart from which even in the least, results in ultimate distortion of the whole structure of truth. In that sense we speak of Reformed principles, those basic truths upon which the entire superstructure of our Reformed confession is built and depends. That God is God and is absolutely sovereign, that He made all things by the act of His omnipotent will for His own Name's sake, that the natural man is totally depraved and wholly incapable of doing any good, that salvation is wholly of the Lord, that He sovereignly ordained His own to eternal glory and reprobated others with equal sovereignty, that Christ died for the elect only, we are saved not by or because of our own will, but by free and sovereign grace,—these are fundamental truths, principles from which one cannot depart, without denying all the rest of Reformed truth. Neither can one deny any one of these principles without placing himself in a position in which he must also deny the others.

Thus there are principles, objective, fundamental, eternal verities for our whole life. Ordinances of God they are for our personal life and for every relationship in life, in home and society, in church and state; ordinances for the life of our body and of our soul, for our thinking and willing, for the relation of man and wife, of parent and child, of magistrate and subject, of employer and employee, of officebearer and member, of church and church in the same denomination, of man in relation to the world about him, to his goods and possessions, his name and position in the world. And also from these man cannot depart with impunity. No matter how desirable his own, sinfully conceived course of action may appear to him, no matter how strongly it may appear as if things will never "work" on the basis of these principles, while they would seem to prosper in the direction of his own way, to depart from these eternal principles means certain destruction! It means destruction of the body and of the soul, of the home and of society, of the church and state, of the world!

What, then, is a man of principle?

He is certainly not the man that separates principle and practice. He may be thoroughly versed in the principles of the truth and in the basic verities that must dominate our life and walk. He may talk much of them and be very able to defend them; but his life testifies against him, for in actual life he departs from what he knows and professes to be the truth. He is the intellectualist, the theorist, that has a head full of principles, but in his walk will not touch them with his finger. He is not a man of principle, because for him principles are not vital forces that impel him on to a certain course of action.

Nor is he a man of principle that is always active without ever stopping to consider whether or not his course leads in the direction of God's will and is in harmony with God's eternal verities. He is the practicist, the pragmatist, the man that merely looks at results as he desires to obtain them, the man that asks whether it pays or whether it will work. He changes his course according to circumstances, regardless of the question of principle; he turns about with every wind of doctrine; he is motivated by the "bread-question"; he wants to save his life by all means. And he shall surely lose it.

But a man of principle is, first of all, he, whose heart has been liberated from the law of sin and death by the law of the Spirit of life, freed from the dominion of the devil and subjected to God in Christ Jesus our Lord. It is he, to be more specific, in whose heart God engraved by the power of His grace the eternal principles of His Word and law, so that they have become vital forces within him, motivating him in all his life and walk. It is he, moreover, who also has a clear and full understanding of the Word of God, as revealed to us in the Scriptures. It is he, that has "discernment", true wisdom from above, to be able to apply these principles of the Word of God to every walk and department of life. And it is he, finally, who thus knowing God's eternal verities and carrying them in his heart and having thus determined upon a certain course of action, will never be swayed or influenced by conditions, by circumstances, by promises or threats on the part of the world, but will adhere to the course determined by principle, regardless of possible or actual results!

And that man is blessed!

It may not appear so in this world.

Often, indeed, it may appear as if it were more expedient to depart from principle and follow the way of our own imaginations.

Even for the Church of Christ it may seem advisable sometimes to compromise in this respect. To adhere to principle may cost her many members, means and power in the world.

But in spite of appearances the fact remains that only he will be blessed that never forsakes principle.

For, blessing is not in things, but in the favor of God. And God's favor is upon His people, as they walk in His way and keep His precepts.

And we look for the eternal reward, the things that are not seen, that can never be taken from us!

The utility man, that will save his life, shall surely lose it; but he that will lose his life for Christ's sake, shall save it without fail!

H. H.

Over Correspondentie Met De Gereformeerde Kerken In Nederland

Uit hetgeen we tot dusver bespraken in verband met het rapport der Nederlandsche Deputaten voor correspondentie met buitenlandsche kerken hebben we geleerd, hoe men in Nederland over zulke correspondentie denkt, wat tot haar behoort en welke eischen behooren gesteld te worden aan buitenlandsche kerken, met welke correspondentie wordt aangegaan of onderhouden.

Ze houdt drieërlei in.

In de eerste plaats het over en weer erkennen van de ambten, zoodat predikanten der correspondeerende kerken op elkanders kansels het Woord mogen bedienen.

In de tweede plaats het erkennen van elkanders attestatiën, zoodat wederzijdsche afgeving en ontvangst van attestatiën kan plaats hebben.

En eindelijk houdt ze ook in het afvaardigen naar en ontvangen van afgevaardigden op elkanders breedste vergaderingen.

De correspondentie is dus iets officieels. Ze is niet slechts een wisseling van gedachten, tot elkanders leering en opbouwing, zonder eenige officieele waarde. Ze legt een band aan. Ze legt wederzijdsche verplichtingen op. Ze bestaat in eene officieele erkenning van elkander als Gereformeerde kerken. Leefde men in hetzelfde land, men zou in één kerkverband met elkander verkeeren.

En tot het aangaan en onderhouden van zulke correspondentie wordt door de Nederlandsche Gereformeerde Kerken tweeërlei vereischt:

I. Dat de buitenlandsche kerken met welke gecorrespondeerd wordt werkelijk de verzekering geven kunnen, dat zij niet slechts officieel de Gereformeerde belijdenisschriften aanvaarden als haar grondslag, maar die ook metterdaad handhaven.

2. Dat ze het Gereformeerd Kerkrecht erkennen en in de praktijk handhaven.

Bovenstaande dienen we voor de aandacht te houden, als we spreken over mogelijke correspondentie van *onze* kerken met de Gereformeerde kerken in Nederland.

We kunnen deze zaak van twee kanten bezien.

Allereerst kunnen we haar bespreken uit het oogpunt van de vraag: zullen de Gereformeerde kerken van Nederland met onze kerken in correspondentie willen treden? Maar ten tweeden kunnen we, en zullen we zeker ook moeten vragen: zijn onze kerken bereid om zulke correspondentie, in den zin, waarin men haar in Nederland verstaat, te zoeken?

De eerstgenoemde vraag is eigenlijk het laatst aan de orde en de tweede vraag is eerst. Want waartoe zou eene bespreking van de vraag, of men in Nederland gewillig is om met onze kerken in correspondentie te treden, dienen, zoo wij onzerzijds niet gewillig en bereid zouden zijn om zulke correspondentie te zoeken? Toch willen we de eerstgenoemde vraag eerst bespreken. Het is de vraag, die meestal in ons bewustzijn leeft, met name in het bewustzijn van hen, die in Nederland nog geboren en getogen zijn en die natuurlijkerwijze meer gewicht hechten aan correspondentie met de Nederlandsche Gereformeerden dan de jongeren, die hier geboren zijn, het Nederlandsch niet meer spreken en lezen en dus ook geen contact meer hebben met de Nederlandsche literatuur. Zij, die nog eenig contact hebben met Nederland, stellen altijd nog groot belang in hetgeen de Nederlandsche Gereformeerden ontwikkelen. Dit bleek wel, toen ik verleden winter enkele malen sprak over de geschillen, die in Nederland gerezen zijn. En voor hen schijnt het een vanzelfsheid te zijn, dat correspondentie met de Gereformeerde kerken in Nederland voor onze kerken een begeerlijke zaak is. De vraag of wij onzerzijds ook bereid zouden zijn om zulke correspondentie aan te gaan, komt eigenlijk niet op, staat in elk geval op den achtergrond. De vraag is maar: zullen de Nederlandsche Gereformeerde kerken ons als zusterkerken willen erkennen? Zullen zij harerzijds bereid zijn om correspondentie met ons aan te gaan? En welke stappen zouden wij moeten en kunnen nemen om tot die correspondentie te komen?

Deze laatste vraag is niet moeilijk te beantwoorden.

Onze kerken richten daartoe eenvoudig een schrijven aan *de deputaten voor correspondentie met buitenlandsche kerken,* door de Gereformeerde kerken in Nederland benoemd, met een verzoek om door die kerken als zusterkerken te worden erkend. Wij verzenden daarbij tegelijkertijd de officieele stukken, die kunnen aantoonen, dat wij als Protestantsche Gereformeerde Kerken ons vereenigd hebben op den grondslag der Drie Formulieren van Eenigheid en der Dordtsche Kerkenorde. En bovendien is er een overvloed van literatuur door ons in de laatste twaalf jaren in het licht gegeven, waaruit men in Nederland zou kunnen oordeelen of wij de Gereformeerde lijn ook metterdaad handhaven en den Gereformeerden weg in ons kerkelijk leven bewandelen. Zelfs zouden wij kunnen wijzen op het getuigenis der Synode der Christelijke Gereformeerde Kerken van 1924, om de broeders in Nederland te overtuigen, dat wij in den grond Gereformeerd zijn. Het zal zeker niet dikwijls voorkomen in de geschiedenis der Kerk, dat men hen, die men om de leer uitwerpt, het getuigenis meegeeft, dat ze goed zuiver zijn in de leer!

Het zal dus niet moeilijk zijn voor ons als kerken, om de Nederlandsche deputaten de noodige inlichtingen en bewijsstukken te leveren, zoodat ze over ons een gemotiveerd oordeel kunnen vellen en hunne kerken

over correspondentie met onze kerken kunnen adviseeren.

En dan wachten we op antwoord.

Zou men ons verzoek inwilligen en de gevraagde correspondentie met onze kerken aangaan?

Dat is natuurlijk een vraag, waarop in laatster instantie niet wij, maar zij hebben te antwoorden. En ze kan en mag ons richten van een verzoek aan de Nederlandsche kerken alleen voor zooverre beinvloeden, als wij in eigen conscientie verzekerd behooren te zijn, dat er geen reden kan bestaan, waarom de Gereformeerde kerken in Nederland ons verzoek zouden mogen weigeren.

En dat zijn we immers?

Het is moeilijk in te zien, wanneer men in Nederland ons beoordeelt naar de door de Gereformeerde kerken aldaar aangelegde maatstaf, hoe men op goede gronden zulk een verzoek zou kunnen weigeren. De maatstaf is immers het erkennen en handhaven der Gereformeerde belijdenis en van het Gereformeerd Kerkrecht. En naar die maatstaf mag ieder ons beoordeelen. En het zal ook heel niet moeilijk zijn, om de noodige stukken te verschaffen, op grond waarvan zulk een onderzoek kan worden ingesteld. Onze kerken zijn een open boek!

En we zouden in elk geval een goed gemotiveerd antwoord mogen verwachten van de Gereformeerde kerken in Nederland.

Maar nu de tweede vraag: zijn wij bereid als kerken om zulke correspondentie als boven omschreven met de Gereformeerde kerken in Nederland aan te gaan? Willen we een verzoek aan de deputaten in Nederland richten om ons als zusterkerken te erkennen, dan zal deze vraag in elk geval eerst onder de oogen moeten worden gezien.

En ik geloof niet, dat we bereid zijn om die vraag toestemmend te beantwoorden, als we voor de aandacht houden, dat officieele correspondentie inhoudt wederzijdsche erkenning van de ambten en van de attestatiën.

In eigen land zouden we er niet aan denken, om zulke eene correspondentie aan te gaan met kerken, die zich gereformeerd noemen. We zouden onze kansels zeker niet open willen stellen voor predikanten van wie we op goede gronden zouden kunnen verwachten, dat zij de gemeene gratie en wat er mee in verband staat zouden verkondigen. De predikdienst gaat uit van den kerkeraad en de kerkeraad is mede verantwoordelijk voor hetgeen er op den kansel wordt verkondigd.

En wij willen zeker niet de leer der gemeene gratie weer toegang tot den kansel verschaffen. Maar indien we er niet aan zouden denken om zulk een wederzijdsch erkennen van de ambten te aanvaarden met betrekking tot kerken in eigen land, zouden we bereid zijn om het wel te doen ten opzichte van de Gereformeerde kerken in Nederland? Het is waar, de verhouding is eenigszins anders. De Nederlandsche Gereformeerde kerken hebben nimmer de theorie der gemeene gratie officieel als dogma geijkt en in de belijdenis opgenomen, zooals ten onzent de Christelijke Gereformeerde kerken hebben gedaan in 1924. Doch ze is door die kerken ook niet veroordeeld. En we weten allen, hoe "gangbaar" de leer der algemeene genade in Nederland geworden is, vooral sedert Kuyper zijn "monumentaal" werk over de gemeene gratie schreef. Eer wij een predikant uit Nederland of vanwaar ook op onze kansels zouden toelaten, zouden we zeker eenige waarborg willen hebben, dat hij geen gemeene gratie zou verkondigen. En willen we dat, dan kunnen we in geen onvoorwaardelijke correspondentie treden met de Gereformeerde kerken in Nederland, die ook de officieele erkenning der ambten zou inhouden.

In zeker opzicht geldt hetzelfde van de erkenning der attestatiën.

Ten onzent bestaat die erkenning niet.

Wie onze kerken verlaat om zich aan te sluiten bij een andere kerkelijke gemeenschap, hetzij Christelijk Gereformeerd or "Dutch Reformed" of welke gemeenschap ook, ontvangt een bewijs van lidmaatschap, waarop vermeld staat, dat hij tot op zekeren datum lid bij ons is geweest en thans niet meer is, doch de aanbeveling aan het kerkelijk toezicht der kerk, waarbij hij zich wil aansluiten, ontbreekt.

En hetzelfde geldt van het ontvangen door ons van attesten of bewijzen van lidmaatschap van andere kerken.

Wel handelen die andere kerken in dit opzicht niet allen even strikt. Wie van de "Reformed Church of America" zich bij een andere kerk wil aansluiten, ontvangt gewoonlijk wel een attest. Men is daar blijkbaar wat breeder van opvatting dan bij ons in de toepassing van de theorie der "pluriformiteit" der kerk. En ook ontvangen wij in den laatsten tijd wel volledige attestatiën van sommige Christelijke Gereformeerde kerken. Dit ligt dan aan de bepaalde houding van den lokalen kerkeraad tegenover ons.

Dit laatste is dan wel goed bedoeld. En wij kunnen de goedwilligheid, die zich in het afgeven van zulke attestatiën openbaart ook wel, dankbaar waardeeren. Het openbaart in elk geval een beteren geest dan die, welke tot openbaring kwam in sommige getuigschriften, zooals we die in de eerste jaren van ons afzonderlijk bestaan als kerken wel plachten te ontvangen. Toen had men soms nog niet eens de gemeene gratie om een fatsoenlijk bewijs van lidmaatschap aan zijn leden te overhandigen, indien ze zich bij een onzer kerken bedoelden aan te sluiten. En het mag tot dankbaarheid stemmen, dat men ook in de Christelijke Gereformeerde kerken in dat opzicht van houding is veranderd ten opzichte van ons. Toch is het niet juist, wanneer de kerkeraad eener Christelijke

Gereformeerde kerk een vol attest naar een onzer kerken afgeeft. Zulk een kerkeraad erkent ons daarin als Gereformeerde kerk en komt in conflict met zijn kerkverband. Beter is het daarom, dat men ook van Christelijke Gereformeerde zijde den feitelijk bestaanden toestand blijft erkennen en ons bewijzen van lidmaatschap inplaats van attestatiën zendt.

In elk geval worden zulke bewijzen of attestatiën toch niet door onze kerkeraden ontvangen dan na vooraf ingesteld onderzoek.

Maar zouden wij nu wel attestatiën uit Nederland onvoorwaardelijk willen ontvangen, zonder althans aan den persoon, die zulk een attestatie wil indienen bij ons, te hebben duidelijk gemaakt, wat ons standpunt als kerken is inzake de gemeene gratie en ook hem op dat punt te hebben onderzocht?

Dan meten we met twee maten.

Veel zal afhangen van hetgeen de Nederlandsche Gereformeerde kerken in 1939 doen met het stuk der gemeene gratie. Zooals men weet is dit één van de punten, die ter overweging in de handen gelegd zijn van de commissie voor "meeningsgeschillen", die in 1939 zal rapporteeren. En wij zien zeker met belangstelling de resultaten van hun arbeid tegemoet.

Intusschen ben ik sterk voor zooveel mogelijk correspondentie met de Gereformeerden in Nederland.

En er is dunkt mij een wijze van correspondeeren, die veel meer vrucht kan afwerpen dan de officieele correspondentie, bestaande in het erkennen van ambten en attestaties en het zenden en ontvangen van afgevaardigden naar de meerdere vergaderingen.

Ik heb het oog op de correspondentie van het vrije, niet officieele contact, het wisselen van gedachten, en, indien mogelijk, ook het persoonlijk contact.

'k Ben er sterk voor, dat wij onzerzijds zooveel mogelijk literatuur naar de leiders der Gereformeerden in Nederland verzenden, ook naar de deputaten voor correspondentie met buitenlandsche kerken. Dan leert men ons kennen. Dan kan men zich in onze gedachtenwereld indenken. Dan kan er heel wat vooroordeel worden overwonnen. Dat behoeft nog niet aanstonds gepaard te gaan met een officieel verzoek om erkenning als kerken. Laat de dingen toch eerst rijp worden! 'k Ben er ook sterk voor, dat we zooveel mogelijk wisselbladen men onzen S. B. zien te krijgen, opdat men in Nederland ons blad leze en wij op de hoogte blijven met de toestanden daar.

En persoonlijk contact? Hoe zullen we dat zoeken, zegt ge?

Ook hier zijn de bezwaren niet onoverkomelijk, indien we het werkelijk willen. Het zou b.v. niet onmogelijk zijn, om sommige der leiders in Nederland eens te verzoeken naar hier te komen met het bepaalde doel om met ons te confereeren, lezingen te houden, onze kerken eens te bezoeken, onze predikanten eens te hooren en met ons de dingen te bespreken. Daarin zit niets officieels.

Dr. Schilder en Dr. Greydanus, b.v.? Of een paar van de deputaten voor correspondentie met buitenlandsche kerken?

Dat kost dollars zegt ge, en dat is waar. Maar dollars zijn nog nooit een onverkomenlijk bezwaar geweest, indien we maar willen.

En dan zou het ook wel eens andersom kunnen. Ik zou althans gaarne een conferentie van Nederlandsche Gereformeerde predikanten bijwonen, waar men onderwerpen ging behandelen als, persoon en geest, ziel en hart, de naturen van Christus, het verbond, de pluriformiteit der kerk, de gemeene gratie, etc.

In zulke correspondentie zie ik wel heil.

Men blijft dan over en weer vrij. Men erkent niets. Er wordt geen officieele band aangelegd, tot het volkomen zeker is, dat dit mogelijk is en naar waarheid kan geschieden.

Het eenigste, wat men over en weer erkent, is dat men samen bedoelt om de Gereformeerde waarheid te handhaven en verder te ontwikkelen.

En dat kan tot rijken zegen zijn.

H. H.

In De Lijn Der Geslachten

In nauw verband met de waarheid, dat God Zijne Kerk vergadert van het begin der wereld tot haar einde en dat er dus ook geen scheiding te maken is tusschen Israel van den ouden en de gemeente van den nieuwen dag, staat ook het feit, dat de Kerk van Christus op aarde vergaderd wordt in de lijn van opeenvolgende geslachten, die komen en gaan, geboren worden en sterven en waarin Gods Woord en Zijn verbond bewaard worden. De Kerk op aarde is daarom dan ook de vergadering der ware Christgeloovigen met hun zaad. En het is daarom altijd de belijdenis der Gereformeerden geweest, dat het zaad der geloovigen wel zeer wezenlijk behoort tot de Kerk van Christus op aarde, als zoodanig ook moet worden beschouwd en behandeld. De Kerk bestaat niet slechts uit geroepene heiligen die belijdenis kunnen doen en ook doen van hun geloof in den Heere Christus; zij wordt niet telkens opnieuw uitgeroepen uit de wereld, noch ook vermeerderd alleen doordat nieuwe bekeerlingen gemaakt worden; ze ontstaat niet op willekeurige wijze, nu hier en dan daar; maar ze volgt de vaste lijn der opeenvolgende geslachten der geloovigen, en in die geslachten worden de kinderen van hun prilste jeugd af in het

lichaam van Christus ingezet, en als leden van het lichaam van Christus ontvangen zij het merk-en veldteeken des verbonds.

Hierover bestaat onder Gereformeerden, hoe men voorts ook op bijzondere vragen, die in dit verband opkomen, mag antwoorden, geen verschil van meening. Deze waarheid wordt door heel de Schrift heen al te duidelijk geleerd. De geloovigen zijn het volk van Gods verbond. En overal leert de Schrift, dat God Zijn verbond opricht in de lijn der opeenvolgende geslachten. Dit blijkt wel allereerst uit de geschiedenis der kerk, zooals deze ons in de Heilige Schrift wordt geteekend van den beginne aan. Overal zien we de kerk als bestaande uit de geloovigen en hun zaad, en wordt ze vergaderd in de lijn der opeenvolgende geslachten. Dit is eenvoudig historie. Vóór den zondvloed richt God Zijn verbond op en wordt de Kerk vergaderd in de lijn van Seth's geslacht. Het is niet zoo, dat God Zich nu eens tot de geslachten van Kain, dan weer tot de lijn van Seth keert; noch ook vergadert Hij Zijne Kerk uit beide geslachten; maar zij komt tot openbaring in de lijn van Seth tot op Noach. Wel is ook in Seth's geslachten niet alles Gods volk. Wel worden er altijd takken afgebroken en wordt de stamboom van Seth telkens weer afgeknot, tot er ten slotte slechts acht zielen in de ark behouden worden door het water. Doch dat neemt het feit niet weg, dat de lijn doorloopt in de geslachten van Seth tot aan den vloed. En na den zondvloed is het niet anders. De lijn van Sem wordt door den Heere aangewezen als het geslacht, waarin Hij Zijn verbond zal bestendigen, en waaruit Hij Zijne Kerk zal vergaderen. Dit is zeker niet zoo te verstaan, dat de lijn van Gods verbond plotseling na den vloed wordt afgebroken in de geslachten van Cham en Japheth. Zoo zien we Gods werk nimmer. Er zijn ook na den vloed een tijdlang kinderen Gods geweest uit de andere zonen van Noach, met name uit Japheth, en ook onder hen kwam tijdelijk nog de kerk tot openbaring. Doch alleen in Sems geslachten loopt de lijn door. Met hem richt God Zijn verbond op. Uit Sem is Abraham, de vader der geloovigen; uit Abraham is Israel als natie, met de verbonden en de wetgeving, en eeuwen achtereen vergadert God de Heere Zijn Kerk alleen uit dat volk en is het bestaan der Kerk onafscheidelijk met het nationaal bestaan en leven van Israel verbonden en saamgestrengeld. En uit Israel is Juda, uit Juda David en uit Davids huis de Christus Gods, het zaad Abrahams in centralen zin, het zaad der vrouw. Van Adam tot op Christus loopt de lijn door en vergadert God Zijne Kerk in de lijn der opeenvolgende geslachten.

Ook is het niet waar, dat bij de afsluiting der nieuwe bedeeling deze lijn der geslachten wordt afgebroken en dat zij, nu de Kerk uit alle natiën en tongen wordt vergaderd, haar niet meer volgt, zooals zij, die voor deze waarheid geen oog hebben, het gaarne trachten voor te stellen. Wel wordt de band van Israels nationaal bestaan als bondsvolk verbroken en blijft de vergadering der Kerk niet langer tot dat ééne volk beperkt. Christus vergadert thans Zijn volk uit alle geslachten en talen en natiën en tongen. Maar in de eerste plaats wordt op den Pinksterdag die lijn niet afgebroken, maar juist voortgezet. Er wordt immers geen Nieuw Testamentische Kerk geroepen en opgericht *naast* de Kerk der oude bedeeling, doch de eerste sluit zich onmiddelijk bij de laatste aan; de laatste wordt omgezet in de eerste; de kerk der oude bedeeling wordt overgezet uit Israels volksbestaan en koninkrijk in het nu gekomen Koninkrijk der hemelen. Daarbij gingen de oude vormen, de typen en schaduwen verloren, om plaats te maken voor het wezen der zaak. Het aardsche Jeruzalem had geen beteekenis meer, nu het hemelsche Jeruzalem boven is en de geloovigen haar kinderen zijn; de tempel was feitelijk reeds verwoest, toen God door het gescheurde voorhangsel te kennen gaf, dat Hij in het aardsche heiligdom niet meer woonde; priester en altaar en offerande moesten verdwijnen, toen de volmaakte Hoogepriester Zijn offerande aan het kruis had gebracht, om in eeuwigheid te volmaken degenen, die door dezelve geheiligd worden; de glorie van Sion en Davids aardsche troon kon nimmermeer schitteren, nadat Davids groote Zoon aan de rechterhand des Vaders is verhoogd. De bijl, die reeds tijdens Johannes den Dooper aan den wortel des booms gelegd was, had den boom thans omgehouwen. Het typische had plaats gemaakt voor de werkelijkheid; het natuurlijke voor het geestelijke; het aardsche voor het hemelsche; en hij alleen, wiens gerechtigheid overvloediger was dan die der Farizeën en Schriftgeleerden, kan voorts ingaan in het Koninkrijk der hemelen. En in deze operatie werden vele takken afgebroken. Het vleeschelijk Israel, dat ook onzen Heer gekruisigd had, maakte, in het algemeen gesproken, die overgang niet mee, ging in het koninkrijk der hemelen niet in, bleef aan de oude vormen hechten, herstelde het voorhangsel des tempels en trachtte Gods Kerk blijvend aan Israels nationaal bestaan en nationale vormen te binden. Doch ofschoon in dien zin Israel verworpen werd, dat het zijn nationaal-typische beteekenis verloren had, toch werd ook bij de overgang uit de oude in de nieuwe bedeeling de lijn der geslachten niet afgebroken. Integendeel, ze werd rechtstreeks doorgetrokken, want op den Pinksterdag wordt de Kerk der nieuwe bedeeling uit die der oude gebouwd, en de laatste wordt in de eerste voortgezet. Maar ook als nu de Kerk des Nieuwen Testaments gevestigd is en zij voorts in de wereld haar intrede doet om uit alle geslachten en volken vergaderd te worden, dan wordt toch ook in al die volken de lijn der opeenvolgende geslachten weer gevolgd. Huisgezinnen en geslachten worden in Gods Kerk opgenomen. De gang der Kerk in de wereld is dan ook gemakkelijk op de kaart aan te wijzen. Hij loopt van Jeruzalem naar Judea en Samaria, vandaar naar Antiochië en over Antiochië naar klein Azië straks

naar Griekenland en Rome, om zich vandaar te verspreiden over heel Europa en straks met de geslachten van Gods volk den oceaan over te steken naar ons land. De geschiedenis der kerk van de nieuwe bedeeling is niet zoo, dat hier en daar enkele geloovigen worden geroepen en vergaderd, om aanstonds weer te verdwijnen, maar zoo, dat de Kerk van Christus op bepaalde plaatsen tot openbaring komt en gevestigd wordt om in geslachten te blijven voortbestaan. Wel worden er k thans altijd weer takken afgebroken en sterft de Kerk van Christus in die bepaalde takken uit. Maar dit verandert het feit niet, dat in het vergaderen der Kerk God de Heere ook thans de lijn der opeenvolgende geslachten volgt, en dat daarom de Kerk op aarde altijd is de vergadering der geloovigen en hun zaad.

Feitelijk rekent dan ook elk met dit beginsel, hetzij men de waarheid er van belijdt of niet. Elke kerk vestigt zich feitelijk in de wereld in de overtuiging, dat God Zijn verbond wil bevestigen in duizend geslachten. In dat geloof komen de geloovigen samen, in dat geloof sluiten ze zich aaneen, in dat geloof wordt de kerk in het zichtbare ook geinstitueerd, worden kerken en scholen gebouwd. Ook in die kerken, waar men den kinderdoop niet erkent en weigert te bedienen, waar men de Kerk wil beschouwd hebben als eene vergaderingen van belijdende geloovigen, laat men de kinderen der geloovigen op steeds jeugdiger leeftijd tot het doen van belijdenis en den heiligen doop toe. En in sommige dier kerken heeft men zelfs een soort substituut voor het sacrament des doops. Men heeft op bepaalde Zondagen een korte dienst of ceremonie voor ouders met jonggeboren kinderen. De ouders komen dan met hunne kleinen naar voren, om door den pastor die kleinen den Heere opgedragen te zien. Immers, zoo belijdt men dan, heeft Jezus gezegd: Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert ze niet, want derzulken is het koninkrijk der hemelen!

Doch niet alleen is deze waarheid duidelijk aan te wijzen in de ontwikkeling der Kerk op aarde, zij wordt ons ook rechtstreeks door de Heilige Schrift geleerd. God richt altijd en overal Zijn verbond op met de geloovigen en hun zaad en vergadert de Kerk in de lijn der opeenvolgende geslachten van Zijn volk. Dat is Zijn Woord. Feitelijk ligt dit reeds uitgedrukt in de moederbelofte: Ik zal vijandschap zetten tusschen u en tusschen deze vrouw en tusschen uw zaad en haar zaad; datzelve zal u den kop vermorzelen en gij zult het de verzenen vermorzelen. Het is waar, dat hier met "zaad" der vrouw het geestelijk zaad bedoeld is in tegenstelling met het zaad der slang. Bepaalde geslachten worden hier niet aangewezen. Dit kon immers niet, omdat ze uit Adam en Eva nog niet waren voortgekomen. Maar wel wordt hier geduid op de lijn der geslachten, immers op het "zaad der vrouw", zooals dat in de geslachten tot op Christus doorloopen zal. Duidelijker is dit reeds, als God Zijn verbond belooft op te richten met Noach en zijn zaad na hem. We behoeven er thans niet op te wijzen, dat het verbond met Noach geen ander verbond is dan hetgeen reeds in de moederbelofte geopenbaard was. Het feit, dat Noach en zijn gezin alleen zijn overgebleven en dat hij daarom ook de stamvader wordt van de tweede "wereld", van heel ons geslacht, bewijst hoegenaamd niet, dat het verbond, dat God met hem en zijn zaad oprichtte, een verbond was met ons geslacht als zoodanig, een "algemeen genade-verbond", waarin God den goddeloozen en gevallen mensch als zoodanig tot Zijn vriend en partij maakt tegenover satan met het bepaalde doel om de "scheppingsordinantie" Gods uit te voeren en "cultuur" te beoefenen. Want in de eerste plaats is die zoogenaamde "oorspronkelijke scheppingsordinantie", die God tegenover Satan wil handhaven en doorvoeren, een stukje fantasie. God heeft nimmer een doel met Zijne schepping gehad, dan hetgeen we werkelijk verwezenlijkt zien. En Satan heeft op het beoefenen der "cultuur" ook en vooral door zijne onderdanen en dienstknechten niets tegen. Hoemeer zij "cultuur" beoefenen, hoe liever hij het heeft. Maar bovendien was de "wereld" immers in den vloed ondergegaan en dat wel in tegenstelling met de Kerk, die in de ark juist door den vloed behouden werd. Straks komt niet de "wereld", maar de Kerk weer uit de ark en richt God met die Kerk in Noach's geslachten Zijn verbond op. Dat ook hier niet alle vleeschelijk zaad, dat uit Noachs lendenen zou voortkomen in Gods verbond ingaat, dat straks groote takken worden afgebroken, verandert aan de zaak niet. Dit is altijd het geval, ook met het zaad van Abraham. En dat het verbond, zooals het met Noach werd opgericht, heel de aardsche schepping omvat, bewijst voor een "algemeen genadeverbond" niets. Noach is erfgenaam der wereld geworden in gerechtigheid; en de belofte des verbonds is metterdaad, dat Gods Kerk in Christus erfgenaam der wereld zal worden. Het gansche schepsel verwacht dan ook met opgestoken hoofde de realizeering dier belofte, de openbaring, de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods, den dag, waarin niet de goddelooze wereld, maar alleen Gods knechten eeuwiglijk "cultuur" zullen beoefenen in de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde. Nu zucht dat schepsel. Het is der ijdelheid onderworpen. In het dienen van den goddeloozen mensch, die door dat schepsel "duivelscultuur" beoefent, kan ook dat schepsel zijn doel niet bereiken. Het dient de verderfelijkheid, staat met al zijn ijdel zwoegen in den dienst des doods. Maar straks, als Christus de Knecht des Heeren, erfgenaam van alles is geworden en wij mede-erfgenamen met Hem, dan zal ook het schepsel zelf vrijgemaakt worden van die ijdelheid en die dienstbaarheid der verderfenis, om te deelen in de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods. Voorzoover dat schepsel ook thans in dienst staat van dien Christus en de Zijnen, van de Kerk Gods op aarde, deelt het in beginsel reeds in die vrijheid. Doch in de ver-

vulling kan het niet ingaan, totdat de "wereld" nogmaals ondergaat en de goddeloozen niet meer zullen zijn. Van dit alles is Noach beeld en type, en van de belofte er van is de boog in de wolken het teeken.

God richt echter Zijn verbond, Zijn ééne verbond op, dat overal en altijd hetzelfde is in de Heilige Schrift, zij er dan ook voortgang in openbaring en verschil in bedeeling, met Noach en zijn zaad. En op dit laatste valt hier de nadruk. Als Hij Zijn verbond oprichtmet Noach na den zondvloed, heet het: Maar ik, ziet Ik richt Mijn verbond op met u en met uw zaad na u. Niet met de wereld, maar met de Kerk wordt ook dit verbond opgericht en dat wel in de lijn der geslachten van Noach. Duidelijker nog wordt dit aan Abraham geopenbaard in het welbekende woord: "Ik zal Mijn verbond oprichten tusschen Mij en tusschen u en tusschen uw zaad na u in hunne geslachten tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God en uwen zade na u". Hier wordt in de eerste plaats nadrukkelijk gezegd, dat God Zijn verbond wil oprichten met Abraham en zijn zaad na hem, in de lijn der opeenvolgende geslachten: tusschen Mij en tusschen u en tusschen uw zaad na u *in hunne geslachten.* De Kerk zal dus in die geslachten worden vergaderd. En bovendien wordt hieraan toegevoegd, dat dit zal zijn tot een *eeuwig verbond.* En wie zou willen volhouden, dat dit alles slechts betrekking heeft op het vleeschelijk zaad Abrahams, op de Joden en dat dit dus niet als regel voor de Kerk in de nieuwe bedeeling geldt, verstaat zijn Bijbel niet, zooals we de vorige keer hebben aangetoond. De Schrift leert juist, dat deze belofte in de Nieuw Testamentische Kerk haar rijkste vervulling vindt. En daarom geldt het woord ook voor haar: met u en uw zaad na u in hunne geslachten! Zoo roept dan ook Petrus op den Pinksterdag de schare van Joden en Jodengenooten toe: "Want u komt de belofte toe en uwen kinderen, en allen, die daar verre zijn, zoovelen als er de Heere onze God toe roepen zal".

Zoo wordt dus al de eeuwen door de Kerk op aarde vergaderd in de lijn der opeenvolgende geslachten. En daarom is het de belijdenis der Gereformeerden, dat zij is de vergadering der geloovigen met hun zaad. Hier komen echter allerlei vragen op, waarop lang niet altijd hetzelfde antwoord gegeven werd en nog wordt. Met name rijst hier de veel besproken vraag, hoe we dan de kinderen der geloovigen hebben te beschouwen. Indien in het zichtbare de Kerk op aarde tot openbaring komt als de vergadering der geloovigen met hun zaad, zijn dan alle kinderen der geloovigen hoofd voor hoofd voor geestelijk zaad te rekenen? Of ook: zijn de uitverkoren kinderen van hun jeugd af te houden voor wedergeboren? Of moeten we de wedergeboorte in elk geval bij de onmondige kinderen veronderstellen?

De beantwoording dezer vragen dient echter uitgesteld te worden tot etn volgende keer.

H. H.

Dr. Schilder Over De Gemeene Gratie

Hier volgt het slotartikel van Dr. Schilder over de gemeene gratie in De Reformatie:

DE VERGELIJKING IN DE GEMEENE-GRATIE-LEER. (VI. Slot.)

Hebben we in ons vorig artikel er op gewezen,, dat de voorstelling van een door God na den val "ingeschoven" tusschen-staat door infralapsarisch denken ontworpen is, dan wijzen we thans nog aan, waarom dit te betreuren valt.

Vergemakkelijkt wordt die taak in dit geval door het feit, dat zoowel Kuyper als Bavinck betoogd hebben, dat noch het infra-, noch het supralapsarisme te aanvaarden zijn. Aan beide zijn h.i. bezwaren verbonden van zoo ernstige beteekenis, dat noch het één, noch het ander het laatste woord zal mogen spreken. Het laatste — dat is alleen in God zelf. De moeilijkheid van heel dit probleem zit in de voorzetsels "infra" (beneden) en "supra" (bovén); "beneden-val"- of "boven-val-drijvers". Wij menschen denken in den tijd; we "komen" "van" het één "op" het andere; we komen van prae-missen, d.w.z. van voorafgaande stellingen of waarheden tot conclusies, of sluit-redenen, of besluiten; het ééne oordeel gaat aan het andere vooraf, het andere volgt op het eerste. Wij denken dus eerst A, en daarna B, en vervolgens C; er verloopt tijd in ons denken, en ook in ons besluiten. Wij hebben dus uit dien hoofde wel een "infra" en een "supra" in ons denken en besluiten. Wij bezien het ééne onder aspect van het andere.

Maar Gode zijn al Zijn werken van eeuwigheid bekend. Hij denkt niet in de ééne seconde A, en in de daarop volgende B, om dan tot C als tot een con-clusie te komen, in de daarop volgende seconde. Onze praeposities, onze voor-zetsels glijden af tegen de berghoogte van Zijn heiligheid.

Niet, dat daarmee de kwestie van supra- of infralapsarisme tot dwaze haarkloverij gedegradeerd zou moeten worden. Want al zijn Gode al Zijn werken van eeuwigheid in hun geheel bekend, en al denkt Hij van eeuwigheid in eenen, wat wij slechts kunnen hooren vertellen, en kunnen nadenken in ver-loop van tijd, toch zijn er in al Zijn werken zelf door Hem gestelde, gedachte en verkondigde verbanden, samenhangen, verhoudingen van "daarom" en van "nochtans", van "hierom" en van "hierdoor", van "grond" en van toe-

rekening, van oorzaak en gevolg. En het is deze verheven werkelijkheid, welke Hij, sprekende over Zichzelf, geopenbaard heeft; en ook in dezen belijden wij met Calvijn, dat God geen bedrieger en geen bespotter van ons, menschen, is, alsof Hij ons in de openbaring van Zijn goddelijke heerlijkheid vermoeien zou met ijdele sofismen of met woorden, die zinloos blijken zouden aan wie recht ziet, en "critisch" Hem beoordeelt in zijn paedagogisch spreken tot ons menschenverstand. Het is dan ook niet op grond van eenige filosofie omtrent God, of van Zijn mogelijkheden, als wij belijden, dat de woorden "infra" en "supra" als termen voor de beschrijving van de "orde" in Gods denken en besluiten onvoldoende zijn.

Neen, als wij dit laatste belijden, dan doen wij dat op grond van dezelfde Schrift, die ons naast hetgeen we zooeven opmerkten, en aan haar zelf ontleenden, ook onderwijst, dat Gode al Zijn werken van eeuwigheid bekend zijn. Door en door bekend. Doorschouwd, in hooge, strakke eenheid. God is geen mensch dat Hij in kennis groeien, dat Hij van het eene naar het andere punt zou komen op Zijn denk-weg. Denkwegen zijn er bij Hem niet; Hij denkt in eenen, en in alle eeuwigheid.

Het is om deze reden, dat wij ons steeds er voor wachten moeten, van onze waarneming, die achteraf komt, te concludeeren op Gods besluiten, die vooraf gegaan zijn aan alle ding en waarneming.

O zeker, van onze zijde gezien, is het genade, als God den zondaar, die den dood verdiend heeft, niet straft, doch hem de dagen wil verlengen. Of als Hij de wereld, die Hem dagelijks hoont, blijft bestralen met Zijn zon, en besproeien met Zijn regen. En van onze zijde gezien, is het wel degelijk zoo, dat er tusschen val en straf (de definitieve) een tusschen-staat wordt "in-geschoven". Maar dat wij zoo de dingen "zien", komt o.m. ook hier vandaan, dat God omtrent Zijn plannen niet alles in eenen ons geopenbaard heeft. De openbaring is altijd voort-schrijdend geweest; zij onthulde gaandeweg meer en meer van Gods bedoelen. Voor den eersten mensch, die Gods eerste lessen heeft gevolgd, de eerste lessen omtrent den samenhang van zonde en van dood, was het "verrassing", dat er een tusschen-staat werd in-geschoven. Maar voor God was het geen verrassing. Wat de supralapsaristen ter Dordtsche synode hebben gezegd, dat n.l. het "eerste" in het "besluit" ook het "laatste" was in de "uitvoering", dat was wel waar van menschen, en het kon wel dienst doen in het debat ter afsnijding van misverstanden bij infralapsaristen, — maar het was, voorzoover het de woorden "eerst" en "laatst" chronologisch opgevat wou zien, niet waar van God. Als ik besluit, van Kampen naar Zwolle te gaan, is de aankomst in Zwolle het eerst in mijn besluit, maar het laatst in mijn uitvoering van het reisplan. Voor God evenwel is een besluit nimmer een "eerste" ding in hetzelfde vlak, waarin hetgeen in den tijd geschiedt een "laatste" wezen kan; want anders zouden tijd en eeuwigheid hetzelfde zijn, of in hetzelfde pro-ject gelegen wezen. De regel van den supralapsarist daareven laat ons in den steek, als het er op aankomt een éénheidsnaam te vinden voor dat, wat eeuwig God bewoog; genade, of toorn, toelating of verhindering, vergunning of bevel. En evenzeer laat de "voorstelling" van den infralapsarist ons in den steek, als het weer daarop aankomt.

De sedert Kuyper en Bavinck weer onder ons tot gemeengoed geworden dogmatische winst, behaald in het gelijktijdig opzeggen van het crediet zoowel aan infra- als aan supralapsarisme, behoort dan ook m.i. te worden gebruikt, ondanks het gepruttel van een enkele, die meent, dat dit gebruiken van verkregen winst afbraak, of het opentornen van goed sluitende jassen is. . . . De winst moet gebruikt, ook in het stuk van de gemeene gratie. Later kunnen we nog wel eens op de kwestie van het "Schriftbewijs" terugkomen; hier volstaan we met de opmerking, dat dit in heel dit leerstuk steeds buitengewoon zwak geweest is, anthropomorphistisch, om niet te zeggen: anthropomorphistisch, en infralapsaristisch opgebouwd en aangewend. En hoezeer we ook al de met zulk "Schriftbewijs" ondersteunde betoon weten te waardeeren als wek-stem om Gods volk tot het breede wereldleven uit te drijven uit kracht van beloften en bevelen, die de gansche wereld raken, of als volkstumliche — dit woord in den besten zin bedoeld — en plastische voorstelling der verwonderlijke goedertierenheid van God, die ons "nog" spaart en draagt, toch zouden we niet gaarne zien, dat we dit alles voor wetenschappelijke terminologie hielden, en aan de zoo gevonden termen het monopolie der wetenschappelijke akribie zouden toekennen. Is het niet de tijd — ook voor de opvoeding der jeugd in lei-draden en vragenbussen — om er mee te rekenen, dat de bijbel niet slechts losse gevallen — naar het schijnt — van anthropomorfismen (meervoud) geeft, doch

naar Bavincks woord altijd anthropomorphistisch spreekt? En is het niet verwonderlijk, dat we b.v. bij de behandeling van het begrip der lank-moedigheid Gods ons dit ter dege herinneren, en de populaire spreekwijze in dezen onderscheiden van de nauwkeurig-wetenschappelijke, maar dat we tegelijkertijd den populairen term der gemeene gratie zoo gaan verabsoluteeren, dat het gesprek er over gevaar loopt te worden verstikt in hoogghartige vinnigheden van ketterjacht?

Gode zijn al Zijn werken van eeuwigheid bekend, ook als Hij de zon verder laat schijnen na Adams droeven val. Hem is bekend de aanstaande ondergang van den rijken man, als deze dagelijks zijn akkers vindt gezegend; en de komende wandelingen van den armen bedelaar over gouden hemelstraten zijn Hem ook bekend in hetzelfde uur, waarin de honden, die knechten Gods, aan zijn zweren lekken. En Hem is van eeuwigheid hun beider lot en gescheidenheid bekend, als Hij hen samenbrengt binnen enkele vierkante meters grond, en hen de spanning laat beleven en gebruiken van heel het religieuze en cultuurmilieu, waartoe alle geslachten voor hen het niveau hebben opgestuwd, waarop die enkele vierkante meters gronds gelegen zijn.

Daarom zal men aan een naam van een eigenschap, een besluit, een werk van God dit probleem niet mogen vastkoppelen. De basis is dan veel te smal. Het gaat niet aan, de schepping alleen maar gunst te noemen of het voortbestaan der wereld alleen maar uit "gratie" te verklaren. Al wat in God is komt altijd in rekening in alle ding. En als Hij de wereld draagt, is dat niet om onzentwil, doch om Zijns zelfs wil. Hij doet het om Zijn toorn en Zijn liefde hun goddelijke voldoening over eigen werken in door-gewerkte spanningen van tijd te gunnen. En als Hij ons de wereld met haar immensen rijkdom inwerpt, en ons vergunt, ons spel en onzen ernst daarin te vieren, dan is dat werken in de wereld met het breede materiaal, dat ons daarin "ten dienste" staat, maar dat feitelijk — met ons zelf — alleen Hem ten dienste mag staan, niet zonder meer te verklaren uit een goddelijke gratie. Gratie en toorn zijn in Hem wel niet gescheiden, maar toch wel onderscheiden. Wat in God niet gescheiden is, dat zullen wij niet abstraheerend scheiden. En wat in God wel onderscheiden is, dat zullen wij niet abstraheerend verwaarloozen, niet langer onderscheidende.

En wat overigens het "genieten" van deze wereld aangaat, — indien de dienst van God met al het zijne oer-plicht is, een plicht van het paradijs af aan aan ons gesteld, dan kan men, — zonder daarvan een eenheidsterm te maken, — toch een term vinden, die te midden van de gebroken wereld ons aan de ongeschonden eerste wereld blijft herinneren, en ook houden. Men kan zich bedienen, niet van den term "gemeene gratie", doch van den anderen: "het gemeen mandaat". Gratie, — dat is terminologie, ontworpen onder het aspect van vloek en val en zonde, van hetgeen van later datum is. Maar het "mandaat", — dat was van ouds. Bebouw den hof. Bewoon de aarde. Toen dat gezegd is, wist de mensch niet, voor hoe lang dat woord bedoeld was. Maar God wist het wel. Zijn latere exegese van dit woord (exegese in woord- en in werk-openbaring) was Adam niet bekend voor den val. Ons is ze wel bekend; waarom zouden we die kennis niet gebruiken? Het gemeene mandaat, — want God doet den mensch, ook den Hem hatenden mensch, geen onrecht, als Hij in Zijn wet van hem eischt, anno 1937, wat hij niet doen kan, anno 1937. — Als Hij ook dit van hem eischt, dat hij de aarde bouwe, en den Maker van die aarde in het Zijne eere.

Het "gemeen mandaat", die term grijpt verder naar het begin van alle ding terug dan de term "gemeene gratie". Wij kunnen omtrent kerk, en rijk Gods, en wederherstelling aller dingen, en ook omtrent het voortbestaan der wereld tot op heden toe, slechts zuiver spreken, en denken, als wij zoover mogelijk met onze gedachten naar het begin terug-gaan en geleid door het licht der na den val gegeven openbaring, de gevallen wereld in verband zien staan met de niet-gevallene. Gemeen mandaat, — dat is een begrip, dat met de kwestie supra of infra niet te maken heeft, en dus geen keus uit beide doet. Een begrip, niet opgebouwd uit onze voorstelling, maar uit Gods openbaring. Die term verhindert ons — wat Kuyper trouwens nooit bedoeld heeft — den gulzigaard te spelen, die de wereld en haar rijkdom weet te "genieten"; hij houdt de wegen open voor de verbaasde aandacht van wie door genade in Gods mandaten weer de gezangen der bevrijding kent en dan ook van gratie spreekt, en hij brengt elken levensdag onder de spanning van het jagen naar den jongsten dag met zijn openstellen in één oogenblik van hemel en van hel.

En — juist door naar het eerste begin terug te grijpen, is deze term vrij van het anthropocentrisch VERGELIJKEN van deze wereld met de hypothetische, die er ZOU ge-

weest zijn, INDIEN God had gedaan, wat Hij inmiddels niet gedaan heeft. De strakke stijl van het Calvinisme is weer te onderkennen, als aan al die hypotheses het zwijgen opgelegd is.

K. S.

Dr. Schilder stelt dus voor, dat we, inplaats van uit te gaan van het de idee van gratie, het begrip "mandaat" voorop stellen. God blijft van den mensch eischen. dat hij zijn oorspronkelijke opdracht als ambtsdrager Gods vervulle. In dien zin wil Dr. Schilder uitgaan van de gedachte van een "gemeen mandaat".

We zullen met belangtelling afwachten, wat de geachte broeder verder van uit dit zijn standpunt zal schrijven met betrekking tot de leer der "gemeene gratie".

Want, ofschoon bovenstaand artikel wel het slot is van deze reeks, zal er wel meer moeten volgen bij gelegenheid.

H. H.

IN MEMORIAM

On October 4, 1937 it pleased the Lord to take from us our infant daughter,

GERTRUDE

Gods ways with her and through her with us are incomprehensible but, we are assured, truly wise. His ways are in the sanctuary.

May the covenant God Who gave and took away be ever blest by us and our children.

Rev. and Mrs. P. De Boer
and family.

TIME

The moving finger writes; and having writ,
Moves on; nor all thy piety nor wit
Shall lure it back to cancel half a line,
Nor all thy tears wash out a word of it.

Tomorrow's fate, though thou be wise,
Thou canst not tell nor yet surmise;
Pass, therefore, not today in vain,
For it will never come again.

Selected.

Peacemakers

Matt. 5:9.

Peace, what a wonderful word!
Peace, what a misused word!
The world today looks for the peace of mankind.

If one turns on the radio and listens to what the leaders have to say one is inclined to believe that everywhere men are busy to establish peace. At least the topics are peace. Peace agreements, peace meetings, peace suggestions etc, etc. I cannot say that it is much of an entertainment to listen to it, when I have an eye for the actual conditions of our present time and that in spite of the most eloquent speeches. Het wil er maar niet bij mij in.

There is not must peace in our turbulent world. In the countries across the sea everyone hastens to prepare for war. War we hear of on the continent and war in the far (?) East, cast the world in the throes of fear. Every one presents his own system of peace, but it seems that peace means after all war, at least peace is nowhere to be found. The promise that the world-war was intended to be the means to make the world safe for democracy did not turn out to be such a huge success. It did not materialize and the world has to start all over again.

Nations have with combined effort tried to establish a world-court of arbitration and are furthermore united in a League to prevent war, but the only fruit so far has been more wars and preparations for war. And the League of Nations, the great medium for peace proved to be a 'Clique' for the purpose of helping the mighty and to let the weaker nations take care of themselves, being trampled under foot, for the sake of a better civilization. In the meantime, peace remains the topic in the midst of all the discord and everybody is fighting for it. Of course, National Socialism claims that peace is only possible by means of the destruction of Communism, while Communism claims that peace can only be established through the extermination of Capitalistic-Socialistic Nationalism. And the so-called Calvinistic Sociologists take sides between these two factions of reds and redder, pinning their hopes on something that does not essentially differ.

And is it different in the life of the nations?

The struggle between labor and capital remains and continues. At the present time there is a conflict raging in the ranks of labor, but the predictions are that the opposing factions will ultimately become one harmonious group and that in spite of the opprobrium of these warring parties.

Thus we find the world of today and for that matter the world throughout the centuries. Yes, we live in the age of enlightenment. Man has advanced in his fight for peace. The earth was to be his paradise and

in it peace and salvation were to be ushered in as the crowning point of the great battle. But where is that peace? Where is that salvation and the blessed state of mankind? There is no peace and there shall be none.

The Lord speaks of peace-makers in His sermon on the mount. We must take note that the peacemakers referred to are a peculiar people, with peculiar characteristics. They are called the merciful, the pure of heart and the peacemakers.

Who are they?

According to the context they are citizens of the heavenly Kingdom as they reveal themselves on the earth in the midst of sin and misery. The Kingdom of Heaven as revealed upon the earth in the midst of the kingdom of darkness. And take note, the citizens spoken of are referred to from the point of view of his innermost being and of his activities. His heart, thoughts, will, his word and his deeds.

Hence, we find in this saying an appropriate end. It began with poverty, misery, mourning, hunger and thirst. He is rejected by the world and in this world there is no place for him. That is clear in what follows. But in this last beattitude we read 'They shall be called the children of God'.

It is said that war is hell! And war surely never reminds us of heaven. Therefore, there is an element of truth in it. But is it not more correct to say that hell is always war? War finds its origin in that sphere where the prince of darkness rules. As long as he rules there shall be war and no peace. Surely, also this word of our Lord is used by the men of the world. And it does not surprise us, because the hatred and enmity is revealed in every phase of his existence. In the realm of labor and capital a war is waged for the supremacy of power and that upon the advise of the government to have industry unionized. For, after all, although it is not meant to be worked out that way, nevertheless it is the result of all bargaining. We must not close our eyes for these facts as the Church of the Living God, for, after all, when the parties, both labor and capital cannot find a way out of the mess, who will settle all disputes but the party who suggested and advised the organization. Why I say this? Because the members of the body of Jesus Christ cannot seperate themselves and live anymore in a far country or continent. They are and shall be right in the midst of things. In other words they are in the midst of that battle to take their own stand. Only a few years ago it was possible to avoid the conflict by choosing the kind of labor that would not require the membership of a godless union. His was not that struggle in former days, unless the laborer took the initiative himself, he could make his livelihood without the aid of any affiliation with men of the world. Today however, it is no longer a question of what he wishes to do, but man compels him to sign up and in case of refusal he finds himself without work.

Internationally the nations are flying at each others throat and secretly the other powers take sides for their own gain and when the time is ripe they will enter this tremendous struggle. They all speak of peace, but secretly mean war. That is the reality.

Peacemakers cannot be found amongst men of the world. The very idea of the word suggests that there is cause for this war on every side. It presupposes that there must be a deeper reason for it all. The conflict outwardly finds its cause not in outward conditions. The word itself means literally: to make peace, to bind together, to unite what is separated, to make one or to be of one accord. Therefore peacemaker suggests that there is disagreement and disharmony. The relation of man over-against man is such that he is not in accord with the other and that one nation is and must be in disagreement with another. In the broad sense of the word we find disharmony in every conceivable relation of human life. And once more, this strife between man over against man is the result of the war or the enmity between God and man.

Life, moral and ethical, is after all rooted in religion. And the relation between man and man depends solely upon the relation he sustains between God and himself. Now if the relation between God and man is one of harmony then he has peace in his heart and in his relation over against all other things. On the other hand, if the relation is one of war, of disagreement, disharmony with God, there must of necessity be separation and therefore no peace. All strife, principally and all war find their origin in the war man declared in Paradise and that for a twofold reason.

In Paradise the Lord spoke the word of curse over all things and over every man. Over man, because God's righteous judgment is upon him. The wrath of God is the result of man's sin. There is no peace for him in his heart and in his relations over against others. That is true of man as he is by nature. What is true of the individual is also true of the human race. No matter what the development of the race may be, its aims or strivings after harmony for its diverse relations — the outcome of it all reveals disagreement, disharmony, envy, strife, wrath and war. It cannot be avoided. He is by nature a warmaker, for evermore laying up such materials that will bring an explosion, disrupting the relations in life and in every sphere of it. Thus it shall be as long as the curse of God is poured out upon man.

In the second place, also from the side of man is this true. He wants to be God. He was created to be a servant of God and only as servant can he be a friend of God. But he wanted to be God. He determined what is good and what is evil. 'And the Lord God said, Behold, the man is become as one of us, to know good and evil'. Man therefore, no longer acknow-

ledges God's Souvereignty and refuses to be His servant. Consequently, that sinful desire reveals itself organically. Every man, every tribe and every nation wants to be God. The great principle of the French revolution was 'No Dieu No Maitre', no God and no Master, meaning however, I am God and I am my own Master. Therefore war, because the principle of that revolution is the principle of sinful man. That is the history, therefore mankind is like a roaring sea. God's wrath is revealed in man and in the human race when inwardly he boils and outwardly he vomits his sin in manifold forms.

This picture is dark indeed. Yet, it is true as to its reality. I do not believe it to be difficult for a Christian to see this picture. The cloak of peace around natural man is a means to cover the real condition of his heart and to conceal the motives of his actions. The deplorable fact is, that the Church called after God's name, is again willing to close its eye for this reality. Surely, sinful man may superficially settle some of his external quarrels, but all is in vain, for it does not bring him peace for heart and mind. Watch the world closely and it cannot escape one's attention, that the unrest will break forth in a different form.

The Lord, speaking of peacemakers does not merely refer to the harmonious restoration of the relation between man and man. That is simply to skim the surface. Neither does the Lord say that we must speak of peace. People make peace with their lips, while their hearts are filled with hatred, because words cannot bring peace no matter how sweet they may sound. Therefore, the inevitable result of continual strife and war.

Or does the Lord perhaps mean to say that man must make peace? And that inasmuch as he does so, in the same measure he is a child of God? No, but the statement concerns itself with the fact that the citizens of the heavenly Kingdom *are* peacemakers. Not every man, but the citizen of the Kingdom. What is a peacemaker or rather what is peace? Peace is first of all one of the gifts of grace. Grace and peace are always used in Scripture in that order. Grace is the sum-total of the spiritual blessings of the Lord for His Church. Centrally, the perfect peace of the Church is in Christ Jesus our Lord, the great Peacemaker. He it is who takes away our sins and the wrath of God, thereby paving the way to peace. He does so as the Head of His Body, that is His people. The wrath of God is no longer upon them. In His body the living congregation *there is peace*. First of all, peace with God. And that peace of the child of God consists in being one with God, for he is united with Him through faith. The Spirit of Christ wrought the life of peace in their hearts, hence, they have peace with all things. This peace is rooted in the consciousness that through faith they are justified in Jesus Christ their Lord. In the second place, they have peace also because the power and principle of sin has been conquered. Sin has no dominion over them as an unbridled force.

No, it does not mean that they do no longer live in this world. Neither does it mean that they have no battle to fight, for they are in the thick of it. They sure do fight and know right well what it means to be persecuted and to take part in this struggle. It is not only given them in the behalf of Christ to believe in Him, but also to suffer for His sake. Therefore, when they face the enemy and the enemy uses every conceivable means to destroy them and make it impossible for them to dwell on the earth, this does not upset them nor are they shaken, for they know God is for them and nothing can possibly be against them. Yes, their moments of fear may be present, but they are not predominant and fear will disappear often as soon as it came.

And they also preach peace. In the blood of the Lamb they have peace with God and peace with the brethren. With their brethren in their fight against sin, they preach peace in a goodly walk and talk. Over against the power of darkness of this world shines the light of the God of peace in their lives.

Thus they are fighting-peace-makers, not against war as such, not against some outward conditions, but against the cause of all war, that is *sin*. If the world today in all its relations tries to bring about peace, we must understand, that it is a peace without God, a peace without the renewal of the heart. Any man will fight for a change of conditions as long as he himself is benefited by it. Thus in the ranks of labor. The only objective we find is the exchange of the places now occupied. What, after all, is this wrangling about but to be in the seat of those who have ruled with their money and after these places are gotten the history reneats itself, often severer than ever was the case with the system that was ruled out of existence? And that same objective we find amongst the nations. The undeclared wars now being fought and the countries where there is no war with the same unrest and preparations for war miss both the peace of God as the gift of His grace. The world cannot be saved and shall not be saved by external treaties or promises from man over against man. The cause of world-peace and that in all the relations is hopeless in spite of all the so-called common grace prayers and the social-gosnel preaching.

But the peacemakers are blessed.

Why?

Because they are the children of God.

That is clear from the text and the context. Clear because the citizens of the Kingdom have that peace. True peace after all depends upon our relation with God. Let us not make the mistake that we become children of God when we make peace. No, the child of

God has and makes peace. The latter is based on the former.

The fact, that the citizen is declared righteous before God is the basis, that he is a peacemaker. He has peace and enjoys it. So also in regard to the children of God toward one another. And they together reveal who and what their Father is. God is the God of peace. There is in Him perfect harmony of will, in His thinking and in all His actions. There is never any disharmony, war or strife in Him. His very Being is filled with the life of peace. And there is in the Divine family perfect peace between Father, Son and Holy Spirit. The citizens of the Heavenly Kingdom reveal that life of God toward God and their brethren in the midst of a world filled with envy and hatred, *for they are the children of that Father.*

And they shall be *called* His children. They are *now* children. The testimony of God's Word and the Spirit is: You are Mine.

It does not look like it, does it?

They have been called all kinds of names. Names that should not be written black on white. No, the world has nothing good to say about the peacemakers and that on account of the best that is in them. But it shall not always be thus. In the day of days their God is not ashamed of them and shall openly call them by their true names. My children! and this shall be spoken before friend and foe.

That shall be the glory of the Church presently.

Now peacemakers, because they are children.

Now the outcasts according to the standard of the world.

Then, o then! My children!

Glorious future. W. V.

BIDDEN EN WERKEN

Bid en werk — de gunst des levens
Schuilt in dit vereend gebod;
't Is uw plicht en voorrecht tevens,
Kind der aarde, kind van God!

Bid en werk — bij zon en regen,
Bij bewolkte of klare lucht;
Bidden is des arbeids zegen,
Werken is des biddens vrucht.

Werk en bid — Al 's Hemels gaven
Vloeien uit die dubbele wel;
Wie niet bidt, is 't werken. . . . slaven!
Wie niet werkt, is 't bidden. . . .spel!

Werk en bid — en al uw krachten
Keeren tot haar evenwicht:
Daden groeien uit gedachten
En het zwaarste kruis wordt licht.

Thou Shalt Have No Other Gods Before Me!

Being "Jehovah thy God", the God of His people, the Lord brought His people out of the house of bondage. Through this act of delivering them, He did not from the point of view of right become their God. He was their God and therefore freed them from their bondage. And they were His people. As His people they had taken up their residence in Egypt. Thus in enslaving this people, Pharaoh had brought under his cruel yoke that which was God's very own, God's son. What Pharaoh was therefore commanded to do is to "let my son go, that he may serve Me." Israel became God's' son and He Israel's Father through an act of His that consisted in His choosing Israel in Christ. The right to choose and to know His people in love, God has of Himself. It is a right that springs from His being God. Conscious of this, He offers not Himself to His people, that is, He does not petition them to grant Him the right to be their God (should God offer Himself in Christ to man, what else would this mean than that He sought of man the right and permission to save him) but He straightway tells them that He is their God and they His people, that He saves and will save them for Himself and will give them all things. To our first parents after the fall He comes not with the word, "May I set enmity", but with the word, "I will set enmity. . . . To Noah He said not, "Allow Me to establish with thee my covenant. . . ," but He said, "But with thee will I establish my covenant; . . . . and thou shalt come into the ark. . . ." And the word He spoke to Abraham reads not, "Permit me to ask thee to get thee out of thy country and consent to me making thee a great nation and I offer thee the land of Canaan," but this word reads, "Get thee out. . . .I will make of thee a great nation, and I will bless thee. . . .and unto thee will I give this land. . . ." And after the fulfillment of this promise, He said not to His redeemed people, "May I be thy God" but He said, "I am the Lord thy God, Who delivered thee. . . ." Having said this, He brings them under His law. So, what God says He will do, He does without first soliciting man's permission to do. And what God promises (not offers) He gives without first inquiring of man whether it will be acceptable to him that He gives. In all these revelations it is clearly discernable that Jehovah knows Himself as God and thus as a being with an inherent right to possess His people, to save them for Himself through judgment and to bring them as so saved under the yoke of His law, as a being therefore Who may have mercy on whom He will and may harden whom He will and to whom the thing formed cannot say, "Why hast thou made me thus."

Thus whereas God is God Who may do all His

good pleasure, His people may not say to Him (though their flesh does say it) "Withdraw thyself, I choose to remain in my bondage" (Israel of old said this over and over. It shows that if God first had to obtain from His people right and permission to save them, they would perish). What Israel must say to God is, "We choose to be thy people". And His people do say this through the Spirit of Christ and thus to of themselves. It means that it is Jehovah who establishes His convenant between Himself and His people. He established it first in His counsel through His choosing His people unto life eternal in Christ. He established it historically through the atonement of His Son. He establishes it in the ethical sense through His vesting His people with the graces that ensue from His atonement. And the fruitage of this doing of His is that His people desire and actually do in principle walk according to all His commandments and say, "Thou art our God and we are thy people". Yet do they sin daily. And their sinning is always a repudiation of this their word — the word that the Spirit speaks in and through them; thus, the Spirit's word — the word, "We are thy people," thus a breaking of Jehovah's covenant, covenant infidelity, a being pitted against the inward man, the confession and the witness of this man, a grieving of the Spirit through which they cry, "Abba, Father".

Thus the essence of God's covenant is indeed love, the love of God for His people and this love shed abroad in their hearts. And the manifestation of the covenant is this same love revealed in His redeeming His own in Christ, in His eternally satisfying them, His chosen ones, with His likeness, and in His causing them to say by the Spirit, "we are thine. Thee do we adore." Thus also their serving and praising Him is His covenant.

Having announced Himself as their God, Who delivered them, He proclaimed His ten commandments, the first of which reads, "Thou shalt have no other gods before my Face."

As will be made plain presently, the other gods are the creatures that man clothes with the changed glory (a glory that man changes) of the true God. Hence, they are *other gods indeed,* that is, false deities. A god other than Jehovah is of necessity a false god and thus a no-god, as Jehovah is God and none else. Other gods they are, yet worshipped and esteemed as God by their devotees.

The first commandment (as also most of the others) came to the people of Israel in the form of a prohibition, "Thou shalt not. . . ." It is precisely the prohibition that accentuates the fact of the native depravity of this people, of its sinful tendency to forsake "Jehovah thy God" in the interest of the *other gods.*

A superbly correct statement of the meaning of the divine prohibition, "Thou shalt have no other gods before me" is found in the Heidelberg Catechism. Its answer to the question, "What does God require in the first commandment" reads, "That I, as sincerely as I desire the salvation of my own soul, avoid and flee from all idolatry, sorcery, soothsaying, superstition, invocation of saints, or any other creature; and learn rightly to know the only true God; trust in Him alone, with humility and patience submit to Him; expect all good things from Him only; love, fear and glorify Him with my whole heart; so that I renounce and forsake all creatures, than commit even the least thing contrary to His will."

So then what God said to His people when He came to them with the prohibition, "Thou shalt have no other gods before me" is, "My people, in Me thy God shalt thou trust, Me, thy Redeemer, Who freed thee from thy bondage. Renouncing and forsaking all creatures, Me only shalt thou love and glorify."

But is there actual need of this command, now that Israel has seen His salvation? Consider that this command comes not to the heathen but to a people — the people of Israel — that have seen His works and in these works have beheld Him as God full of grace and truth, beheld Him as loving such men — His chosen ones — least deserving of His love and in that love taking them to His heart in the cross and through this doing of His proving Himself wondrously faithful and true, a God mighty to save and a God supremely worthy of the trust, love and esteem of His people. Just He still say to His people, "Love and trust in Me". How can Israel, how can men — the men who see Him in this highest possible revelation of His glory (and these men are not the heathens but the covenant people of God, the christian people on the earth) refrain from loving and trusting in such a God, — God as seen in the face of Christ. Is there still need of this command? Must Jehovah, now that He has redeemed them, still say to them, "Thou shalt not despise and forsake Me thy God for *other gods* to love them and to cry out ther praises. Me shalt thou love." There is need, as the after-history of the people of Israel, as the continual apostatizing of the church, as the faithfulness even of the remnant according to election, plainly shows. Israel by nature will not to trust in God. It can only will to despise and forsake Him. And He that is forsaken is Jehovah God, the God and Father that Christ shows. How hopelessly lost man must be, how altogether without strength, how desperately wicked, if the only response that the glory of God even as seen in the face of Christ will draw out of Him is that there is no God, and the only action to which the sight of this glory will excite him is an action that consists in him crucifying this God.

Let us now concentrate on this commandment first as to the positive elements contained in it. These elements are: knowing Him *rightly* with a knowledge that is saving; trusting in Him *alone;* submitting oneself to Him with *humility* and patience expecting from Him

only all good things; loving, fearing and glorifying Him with the whole heart.

Now the essence of this knowing, trusting, submitting, expecting, fearing and glorifying, — the essence of these various actions is love that springs from the life of regeneration. Therefore Christ could say that to love "the Lord thy God with all thy heart. . . ." is the first and the great commandment.

The requirement is that we konw Him. To truly know God is to taste that the Lord is good, is to have the testimony in our hearts that He cleanses us from all our sins in Christ's blood and crowns us with His graces. To know God is to have fellowship with the Father and with the Son. To know God rightly is to know Him as He is, as He revealed Himself in the face of Christ and thus not as the sinful heart of man imagines Him to be. Only as we rightly know Him, can we have fellowship with Him and give proper expression to our love for Him.

God is known only from the revelation of self in the face of Christ, — a revelation now contained in the scriptures. There can therefore be no saving knowledge of God, if there be no knowledge of the scripture. How urgent then to apply ourselves to the study of the Word and to be present as often as we can when this Word is preached on the Sabbath. To love the Lord "with all my mind" is to truly know Him, is to contemplate His virtues as seen through the glass of the Word, is to mind the things of the Spirit.

We trust in God only. Scripture over and over admonishes to trust solely in God and cautions against trusting in man. So we read, "Cursed be the man that trusteth in man and maketh flesh his arm" (Jer. 12:5). Yet we read of the virtuous woman (Prov. 31), the woman that feared the Lord, that "the heart of her husband doth safely *trust in* her". And his doing so is plainly not to be regarded as a sin. There is a trusting of the one brother in the other (I speak now of people of God) that is altogether compatible with a trusting in God alone. On the other hand there is a trusting of the one (man) in the other that is abominable idolatry, thus a not trusting in God.

The command to trust in God only is a mandate to the effect that man trust in Him as in a being who alone is God, that there be in God a kind of trust that is altogether compatible with what God is. And God is God, the eternal Rock, the *I am,* the alwise and the almighty One, the good God, just, holy and true and the sole fountain of all good, Saviour, Redeemer. Now to trust in such a being in a manner that does honor to what He is, is to so hide ourself in Him, to so lean on and rest in Him that He stands out before our mind as God indeed, thus as the wellspring of our existence and the foundation of our being, as our life, light and strength, as our redemption, as our sun and shield, as the wall around about us. Now idolatry is to so trust in man (I speak now of the christian man) that he stands out before our mind as God, that thus he takes the place of God in our life, in our heart and mind, thinking, willing and desiring, our hopes and expectation. Idolatry in a word is to so trust in man, to so lean on, rest and hide in man as not to be trusting thus as to be distrusting, hating and despising God. It is this trusting in man as if he were God, that is cursed.

The implication of this last statement is that there is a trust in the virtuous man, — the christian man — that is at once love- of and trust in God and therefore blessed, namely a trusting in this man as in a being that is esteemed for what he is, namely, a creature — a new creature in Christ — a man born of God, the issue of His creative will, a man that has no existence apart from Christ and whose life is Christ, thus a man in himself nothing. Now a trusting in and a leaning on a creature of whom we know and believe that he is being carried by God, is, rightly considered, nothing else than a trusting in and leaning on God. To be resting in a creature of whom it is confessed that he is nothing is to be consciously resting not actually in that creature at all but in Him — the almighty One — in and through Whom the creature is what he is. So then a confidence that is not idolatry is, must be, a confidence that reached through the creature and lays hold on God.

Further, the measure of a confidence in man that is not cursed may never exceed the limit of man's capacity for doing good to his neighbor, but must always be proportionate to what Christ can be for the one(member of His body) through the other. Believers "being members of Christ, are in common, partakers of Him and of all His riches and gifts. And every one must know it to be his duty, readily and cheerfully to employ his gifts, for the advantage and salvation of other members. But the one cannot impart to the other life, cannot free him from sin and death, is not his redemption, cannot transport him to glory. These gifts each receives directly from Christ. And of these actions Christ only is capable.

Finally, the confidence of the one in the other must be in agreement with the trustworthiness of the people of God in this present life. Contrary to the contention of the exponents of common grace, the ungodly, the natural man, is worthy of no trust at all. Scripture therefore warns us against placing any confidence in him. There is the Scripture, "Take ye heed everyone of his neighbor, and trust ye not any brother: for every neighbor will utterly supplant, and every neighbor will walk with slanders. . . ." (Jer. 9:4). The prophet Micah comes with a similar counsel, "Trust ye not a friend, put ye not confidence in a guide; keep the doors of thy mouth from her that lieth in thy bosom. For the son dishonoreth the father, the daughter riseth up against her mother, the daughter-in-law against her mother-in-law; a man's enemies are the men of

his own house." Micah 5:7. Such was the state of affairs in Israel at the time of Micah.

In these scriptures, (so it appears from the contexts) the prophets warn the true believers in Israel against the carnal seed. So thoroughly profligate the godless person is, so treacherous, that he cannot be trusted though he be one's friend, one's husband or wife, a man of one's own house. As to the believers, the apostle (Peter) comes to them with the admonition, "Wherefore laying aside all malice, and all guile, and hypocrisies, and envies, and all evil speakings, as new born babes, desire the sincere milk of the word." To the extent that believers do as here bidden, can they have confidence, the one in the other. There can be no real trust of the one in the ability of the other to do him well, if there be in man no true principle of integrity and justice for the mind to rest upon. The believer relies upon the power of God to save him and to lead him to an eternal bliss and glory just because there is in God that eternal principle of justice and veracity in which his (the believer's) mind can rest.

In fine, what scripture condemns when it declares, "cursed is he that trusteth in man," is not the lawful confidence that believers have in one another, but the trust that ends in and thus deifies man. And this the forbidden trust actually does, as is so evident from the scripture, "Put not your trust in princes, nor in the son of man, in whom there is no salvation. His breath goes forth, he returneth to his earth; in that very day his thoughts perish" Ps. 146:3, 4. The prophet here addresses persons before whose mind the prince stands out as one who, like God is eternal, as one whose capacity to save springs from a principle of power original with him, and whose ability is equal to that of God and who therefore can save as the Almighty only can save. Theoretically, to be sure, man knows that the breath of this prince goeth forth and that then his thoughts perish. Yet will he place in this prince a trust that may be placed in God only. Therefore because he knows man's trusting in the prince is a sin so great and a doing so utterly foolish.

The third positive element contained in the first commandment is that man, the believer, shall submit to Jehovah his God with humility and patience. The godless submit to Him in their fierce wrath, because, whereas they realize that to free themselves of His hand that is heavy upon them is a doing of which they are utterly incapable, nothing else remains to them but to submit. But the believer submits himself to him in humility, that is, in a loving faith that says, "Thou art God and none else. I am creature, whose breath is in his nostrals; creature, fallen, without strength to love thee, thus a creature deserving of thy wrath, yet a sheep of thy pasture, forgiven and saved by Thee and receiving from that fulness that Thou hast prepared for thy people in Christ. To thee I submit in love. For thou Who art God art Jehovah my God. And in this same love — a love that Thou hast shed abroad in my heart — I in thy strength humble myself under Thy almighty hand, that by Thee I may be exalted." If there be a trust in God, there must be to Him submission in humility and in patience. Humility is the grace that declares that God is all and that man, the believer, of himself is nothing, that thus he comes to his own only through God. Patience is the virtue that springs from the assurance that the *meek*, and the meek only, inherit the earth. Patience therefore, reviles not when reviled, threatens not when made to suffer, resorts not to carnal force in the attempt to gain possession of this earth, but committeth to Him that judgeth righteously and waits upon the salvation of the Lord. Patience therefore rejoices in the Lord even in tribulation and sorrow, for it knows that all things are made to work together for good to them that love God. Humility and patience expects all good from Him only.

The final positive element contained in this first commandment is loving, fearing, and glorifying God with the whole heart, so that "I renounce and forsake all creatures, rather than commit even the least thing contrary to His will."

To love God is to feel oneself wholly attracted to Him and to delight exclusively in Him as the highest good. God only may be loved, so that the love of the neighbor must at bottom be love of God. If so, it follows that only the children of God may be loved by us and that what we love in them is not their carnality but the Christ that we see in them, the glories of God that they through their conversation, their walk of life, show forth. The love of the wicked is of necessity hatred of God.

To fear God is to revere and obey Him as constrained by love. It is to be so awed, not frightened, by the glory of His presence that in humility of spirit we exclaim, "Wiltst thou have to do with me, who am dust and ashes, a man of unclean lips, less than dust in the ballance," and with this exclamation in our hearts and upon our lips work with fear and trembling our salvation. God does not hold His people at arms length, but He takes them into His house and to His bosom. And he makes them to walk with Him. As a result of this doing of His, their esteem for Him does not diminish. To the contrary, the closer they come to Him and the more they see of Him, the more they fear and adore Hom. For God is a kind of being that will bear close scrutiny. Their are in Him no weaknesses and defects that one learns to know when the contact between him and God becomes close. God is light and in Him there is no darkness at all. And with this light He clothes Himself as with a garment. And at the sight of this light, His glory, His people glorify Him.

And they glorify Him with their whole heart. Such indeed is the requirement. There can be no division

of affections here between God and the other god. For God is light and the other god is darkness. The friendship of the other god therefore must, of necessity, be enmity of God.

Love Him. . . . with my whole heart, so that I renounce all creatures, renounce them as creatures that I in my depravity esteem as God.

Let now have regard to the command as it was literally promulgated, "Thou shalt have no other gods before my Face," that is, 'Thou shalt not so love the creature, some creatural object, that it stands out before thy mind a god beside me, before my face and in my stead. Thou shalt not so love that object that thy love of it is hatred of Me. Doing so, thou hast before Me an other god, thus a no-god'. This is equal to the prohibition, 'Thou shalt not trust in, love, fear, submit thyself to and glorify other gods, the false, the no-gods'.

There is concealed in this commandment the alternative not of the service and love of the true God or the love of no god at all but the alternative of the love of the true God or the love of the false deity, the idol. It is not true that he who rejects the God of the scriptures, is for this reason worshipping no god or gods. Man is so constituted that he must worship, so that if he worships not God, he is prostrated before the shrine of the pseudo-deity. And it is God Who brings him there. Man respected his Creator. The reason of his doing so was not the Creator, some moral defect in Him that disgraced Him in man's sight — He is God blessed for ever — but man, his depravity and foolishness. That this might also appear, God gave man over to the amazing foolishness that consists in his protracting himself before corruptible man and even before birds, and four-footed beasts, and things creeping. The pantheistic evolutionist, the man of culture, says to the ape, "Thou art my god."

Man vests the other god before which he knelt with the glories of the true God. Ask then the devotee of the false God to name the virtues of the deity he serves and he will say, "my god is mighty and good and wise and just." But the justice of the other god is injustice, his wisdom is foolishness, his power is impotence and his goodness is carnality. It means that the glory of the true God with which man vests his idol, is this glory changed into a lie. The other gods are thus indeed what scripture calls them, namely, devils. Idolaters refuse to call the attributes of their false deities by their right name as to do so would be to proclaim that what is desired is not truth but the lie, not wisdom but foolishness, not goodness but evil, not holiness but corruption and carnality. A new content is therefore given to such concepts as truth and justice and the old names retained.

And here we have come upon the actual reason why fallen man rejects the only living and true God of scripture. This God is a being of infinite goodness and perfection. The holy, just, righteous and sovereign God is He. Man, being what he is through sin, therefore hates Him, the blessed God. All his thoughts are that God is not. But as was said, man is so constituted that he must serve, must worship, must have someone to lean upon, to hang on and hide himself in. So he makes himself a god according to his own liking, a god as debased as he is.

The number of these other gods is great. Fallen man deifies the elements in nature; the creatures inanimate , sun, moon and stars; the animate irrational creaure (the animal), the spirits, good and bad, national heroes and the men of genius; science, culture, art; departed saints. Scripture places man before us as trusting in Himself, in the arm of flesh, in the abundance of his riches, in his righteousness, in his beauty, in fortune, fate.

These are the things upon which fallen man now hangs and in which he hides as though they were gods indeed. Does man's reliance on these things, on the creature, beget him peace? Assuredly, no. Trusting in other gods, man is still ill at ease. He fears the very gods he serves. There is a feeling in his soul that all these things, the other gods, are against him (and indeed they are. All things are against man, if God be against him) so that his religion consists in appeasing these gods and in courting their favor. Real trust, the trust from which springs true peace and quietude of soul, there cannot be in other gods. Do the wicked actually have true confidence in each other? And not the masses filled with dread for, do they not always suspicion, the very gods — the modern dictators and the savours of the world — they worship? And it is through the agency of these very things — man's other gods — that God smites man, so that these other gods are man's undoing. There is reason then why fallen man is afraid of the very deities in whom he trusts The wicked, hating and despising the true God, can, may have, no peace. They are and must be like the chaff which the wind driveth away.

The other gods the people of Israel, the apostate church also of this age, has before God's face. This face is the agent through which He reveals the perfections of His being. In the dispensation of the promise, this agent was the pillar of cloud and the pillar of fire — the angel of the Lord — in conjunction with the law and the tabernacle and later the temple. This agent is now Christ and the true church in which He dwells. He is the face of God, as He is the incarnate word, the radience of the Father's glory and the express image of His likeness, the seat and channel of divine grace. And as the Face of God, He fixes Himself down to a certain place, the Jerusalem above, the true church in which He dwells by His Spirit and grace. And it is before this *Face* of God, this highest possible revelation of His glory — that Israel of old and the apostate church of this day, has its false gods.

Whereas then God's face is God in His self-revelation

also the heathen, who knows not Christ, have their other gods before His face and thus in His very presence.

The Catechism finds in this first commandment also the requirement that we flee sorcery and soothsayin. The first member of this word, namely *sooth* means *truth, reality,* also *sweet, kind.* Thus a soothsayer is supposed to be saying, predicting, the truth. The name sorcery is derived from *sors* meaning lot. Thus a sorcerer is one who gives decision by lot or fate, by the assistance of evil spirits or by the power that controls them. Thus the soothsayer and the sorcerer are the false, lying, prophets. The people of God shall not turn to them for their *word.* To do so is to despise the revelation of the true God, is to regard this revelation as inadequate, is to place one's trust in the word of the other gods and thus in this god.

G. M. O.

IN MEMORIAM

The Young Peoples' Society of the South Holland Protestant Reformed Church desires hereby to express their sympathy to its president the Rev. P. De Boer and Mrs. De Boer in the loss of their infant daughter.

GERTRUDE

who passed away October 4, 1937.

May our covenant God, Whose ways are higher than our ways, comfort them with His Word and Spirit.

Peternelle Poortinga, Sec'y.

INSPIRER AND HEARER OF PRAYER

Inspirer and hearer of prayer,
Thou shepherd and guardian of thine,
My all to thy covenant care,
I, sleeping or walking resign;
If thou art my shield and my sun,
The night is no darkness to me,
And, fast as my moments roll on,
They bring me but near to Thee.

A sov'reign protector I have,
Unseen, yet forever at hand,
Unchangeably faithful to save,
Almighty to rule and command;
His smiles and His comforts abound,
His grace, as the dew, shall descend,
And walls of salvation surround,
The soul he delights to defend.

Selected.

Communication

Dear Editor of the
Standard Bearer:—

I would like to make a few comments in the Standard Bearer, with reference to the articles that appeared in this paper under the caption "Our Offerings".

In the first place, I protested to the Editors of the Standard Bearer on July 2 stating that Rev. Ophoff was unfair in publishing in the Standard Bearer, only parts of a certain communication that I forwarded to him on March 19, 1937. I gave as reasons that the entire article belongs together. But Rev. Ophoff quoting here and there, and omitting at pleasure, was not fair, and gave a biased view to the entire argument presented.

In the second place I stated that I could not understand the reason why Rev. Ophoff changed his attitude toward the communication I sent to him, and criticised it publicly in the Standard Bearer, entirely contrary to what he himself wrote to me personally in a letter under date of March 26, 1937.

My first objection is sustained by the following facts: Throughout the entire article by me originally presented to Rev. Ophoff, I set forth the basic idea of what the scriptures meant by offerings. The whole communication dealt with offerings, how they were made in the Old Testament and how they were made in the New Testament. And the entire article belonged together, and was interwoven with one central viewpoint, namely. . . . The Offerings. . . . .

I agree that in essence I rose to the defence of the following three propositions as they have time and again testified to the reading public of the Standard Bearer.

1. The offerings made for the poor and those made for the maintenance of the ministry of the word are essentially alike.

2. The offerings made for the poor and those made for the maintenance of the ministry of the word are equally important.

3. Believers are in duty bound to give as the Lord has blessed them.

However the third proposition as drawn up by Rev. Ophoff, does not do justice to the basic idea that I was defending in the entire article sent to Rev. Ophoff. Rev. Ophoff to be fair, should have drawn up this proposition to read as follows.

3. Believers are in duty bound to give toward the offering made during divine services, as the Lord has blessed them.

Rev. Ophoff, by reading my article, will see at once that basically I rose to the defence of proposition three in the light of the scriptural manner in which all offerings should be made. . . . If the readers of the

Standard Bearer will turn back to the July 1 issue of the Standard Bear, and read what Rev. Ophoff wrote himself, quoting from my original communication, they will see that my defence under this proposition is in the light of what I wrote under propositions one and two. Turn to page 452 first column second paragraph I quote, besides this method of giving is not in harmony with the whole idea of offerings, as we find it in the scriptures, in the catechism, and in the Institutes of Calvin, and as set forth by me in writing. Here my defence argument certainly refers back to what was written under propositions one and two. And the argument was treated in the light of what was written from the scriptures in the first part of the article. The next paragraph has a like argument. Here again I compare the scriptural idea of offering as set forth in the first part of the article, with Rev. Ophoff's pledging system of equality giving. And the reason I do not directly refer to the parts of scripture in this argument is because, these scriptures were quoted at great length under propositions one and two, as well as the work of the Church Father Calvin Augustine Ambrose and Dr. Ursinus. And again the second column on this same page the first paragraph, has a like argument. I quote, But the essense of the matter is not so much what each should give as what is the true meaning and idea of offering, I plainly teach that the consistories and the leaders must certainly teach the people of God what this true meaning and idea is. Here I again refer to what was written from the scriptures under the former propositions. . . .

I emphasized by saying that it is more essential that the consistory and the leaders teach the meaning of the offering, than to teach divided equality in giving. And to prove to the satisfaction of all the readers that I certainly meant the proposition three in order to refer directly on the offering, is plain from the following statement in the same paragraph on the same page 452, — (For in the offerings God's child must be consistant and give as the Lord has prospered him).

And to the use of this scriptural text, to give as the Lord has blessed us, as it lays bound up in the third proposition, and which sets forth the manner in which the New Testament Saints contribute and bring sacred oblations or offerings during the divine services. Rev. Ophoff is plainly opposed. . . . Read Rev. Ophoff's own words in the Sept. 15, issue of the Standard Bearer page 524 second column last paragraph. . . . I quote Rev. Ophoff . . . What I am opposed to is not this text (how could I or might I be) but the use which the brother makes of it. I have just proven that I unquestionably had before me nothing else than the offerings, to which I made this text to apply. As they were drawn from the scriptures in the article dealing with the first two propositions. And I have proven that I used this text to show the manner in which the New Testament Church that is delivered from the bondage of the law, and having the spirit of Christ in their hearts, makes its sacred oblations, or thanksgiving offerings of gratitude, to their Lord and Redeemer, Jesus Christ their Saviour. Thus by Rev. Ophoff's own words he is opposed to the use of this text, to give as God has prospered us, in connection with the New Testament Offerings. . . .

In the second place Rev. Ophoff in criticising and exegeting my article does not follow the principle that he advocated against the Arminians when it comes to laying out the scriptures. He certainly should also exegete my article in the light of the entire article. But he is plainly opposed to explaining the third proposition in the light of the former two propositions. He cries and pleads in the Standard Bearer that the proposition three in order have nothing to do with the former two propositions. Therefore he reasons that it was not necessary to publish the first two, and his publishing them could have no meaning. I maintained in my protest that the three propositions cannot be separated. . . . And Rev. Ophoff certainly is not fair when he maintains that the last proposition has nothing to do with the former two. I maintain that the last proposition must be explained in the light of the former two . . . And that is exactly the argument that I used throughout my original work. I therefore consider Rev. Ophoff unfair and unjust, in publishing only parts of the communication when he had in mind to criticise my work openly in the Standard Bearer. The criticism thus made has been unfair, in that it has created a baised view on the subject, to the readers of the Standard Bearer. Rev. Ophoff has revealed to his readers only what he wanted to reveal, and has not published that part of the work which dealt with the scriptures, with the work of John Calvin, the work of Dr. Ursinus, and the work from the Institutes. As they were quoted at length in the article under propositions one and two.

The time has now come that we must openly get at the root of this debate. The question is not whether the servants of the Lord, the Ministers, in a legal sense are entitled to a necessary living reinbursement, on that we are all agreed, the scripture is plain, and also the Old Church Fathers are well agreed. But the question is out of what kind of a fund, found in the domain of the Church of Jesus Christ do they receive this living expense. And I maintain on the basis of the scripture quoted and sent to Rev. Ophoff in my original article, as well as the work of Dr. Ursinus commentary on the Heidelberg Catechism, exposition on 38th Lord's Day question 103, and as well as the work of John Calvin Institutes of the Christian Religion book four chapter four paragraphs 4, 5, 6, 7, and 8. And further by the work of the respected Church Father Augustine from the Retractations, in his discourse against the lazy monks that wanted to live out

of the funds that had accumulated from the sacred oblations made by the believers in Augustine's day. Augustine in this work sets forth in language that leaves no question, that the servants made by the believers. And Calvin in his work on the Institutes also uses language that leaves no question that the servants as well as the poor lived out of that fund that accumulated from the sacred offerings, made by the People of God.

I repeat that I maintain on the basis of the scripture unfolded in my work under Propositions one and two, and on the work and teaching of the aforenamed Church Fathers, that the money needed to pay the salary of the servants, as well as the money needed to pay for the heating plant while it is operating, as well as the money needed to pay for electricity, and as well as the money needed to take care of the poor, out side of the Congregation, sister congregations, was all taken out of that one broad fund that accumulated from the contributions that were made by the believers, as sacred oblations or offerings of thanksgiving. These offerings centrally were made to the Lord, they came from a broken and contrite heart. And the heart being offered to the Lord, the residue or the material offered fell in the coffers of the Church treasury, to be distributed to the poor, and to the servants of the Lord, and to be used for heating the edifices, and for lighting the edifices, etc. And under the New Testament freedom, the Church the Body of Christ is delivered from the bondage of the outward law, and the spirit of Christ is poured out over the entire Church, the tithe is abolished, and the New Testament Saints give toward these same offerings as the Lord has blessed them.

Now I challenge Rev. Ophoff to prove from the scriptures, that the Apostles did not receive their daily wants out of the contributions made by the believers to the saints. And I challenge him to prove that the Ministers or the Servants during the time of Augustine and Calvin, did not draw their support out of that one broad fund that was received by the Church Treasury from the offerings and oblations made by the people of God. Out of which also the poor were supported.

If Rev. Ophoff finds it impossible to prove these propositions above, then by all the laws of logic, he will have to confess that it is no different in the same Church of Jesus Christ today. And by the laws of logic it also follows. That if the New Testament Saints contributed their gifts to the saints, as the Lord has prospered them, and the Apostles lived out of these same gifts. That if the historical Church contributed their gifts to the saints, as the Lord has prospered them, and if John Calvin and Augustine and all the other Church Fathers lived out of these same gifts. . . . Then by what laws of logic can the Rev. Ophoff maintain that the contrary holds true for the Protestant Reformed Church today.

Rev. Ophoff must resort to the logic of the scriptures, his own logic will not hold in this case. In the last issue of the Standard Bearer he is earnestly seeking light. And Rev. Ophoff will only find this light that he seeks in the Scriptures. And the Scriptures are rather outspoken in what manner the sacred offerings must be made. And the Scriptures are the only teacher at whose feet Rev. Ophoff and all the Servants of God may sit for instruction.

For the time being I will pass up the second part of my protest that deals with discrepancies between what Rev. Ophoff writes on the subject in question in the the Standard Bearer and what he wrote to me personally.

Fraternally yours
J. H. Kortering

The undersigned will give his reply in the next issue of this magazine.

G. M. O.

WANDERING HOME

We are wandering home as time glideth by,
And weaveth its garland of years,
To a beautiful home, and better by far
Than the one in this valley of tears.

We are wandering home by the same old way
Our fathers before us have trod,
The shadow of death and the city beyond:
The glorious city of God.

We are wandering home o'er a stormy plain
Replete with temptation and sin,
To a beautiful fold, where wardens await
To welcome each wanderer in.

We are wandering home, yes, wandering home,
But soon we shall wander no more;
And, oh, may we meet each other at last,
At home on the heavenly shore.

Wandering home, wandering home,
Soon we shall wander no more;
And, oh, may we meet each other at last,
At home on the heavenly shore.

Selected.